

PROTEIN

dvouměsíčník YMCA v ČR, leden - únor 2008, ročník X

15 Kč / 0,5 €

Know How v Brně
aneb nejen o dortíku z linolea

Školení o fundraisingu
užitečné, vydařené i veselé

Logo YMCA
i kreativita má své hranice...

*Co si takhle před létem pořídít kloubouček YMCA?
Kvalitní, slušivý, cenově dostupný - viz www.ymca.cz.*

REDAKCE

Jaroslav V. Hynek

SPOLUPRACOVNÍCI

Vojtěch Berger
Gabriela Boková
Štěpán Černý
Andrea Hudáková
Pavel Hušek
František Kroužil
David Strádal

TISK

Josef Sedláček - Sprint servis
Papírenská 25, Praha 6

ADRESA REDAKCE

Protein
YMCA v ČR - ústředí
Na Poříčí 12
115 30 Praha 1
telefon: 224 872 004
e-mail: protein@ymca.cz
website: <http://www.protein.ymca.cz>

Právo redakční úpravy vyhrazeno.
Články neprocházejí žádnými korekturami.

Registrační číslo MK ČR E 14324
Uzávěrka: 20. 2. 2007
Uzávěrka příštího čísla: 20. 5. 2008

Young Men's Christian Association

„Aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)

YMCA je křesťansky orientované, dobrovolné, nepolitické a neziskové sdružení, které usiluje o plnohodnotný život mladých lidí.

Jméno YMCA je zkratkou anglického názvu „Young Men's Christian Association“, jehož českým ekvivalentem je dnes pro YMCA „Křesťanské sdružení mladých lidí“.

YMCA vznikla v roce 1844 v Londýně a v České republice (tehdejší Československu) začala působit v roce 1919.

Dnes je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která ve 124 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla, prostřednictvím společenství a programů otevřeným všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického či náboženského přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností.

YMCA je hnutím služby a pomoci. Po celém světě má asi 45 milionů členů.

V České republice pracuje YMCA ve 28 pobočkách, které jsou kolektivními členy YMCA v ČR. Jsou to:

Oikumené – Akademická YMCA, YMCA Braník, YMCA Brno, YMCA České Budějovice, YMCA DAP, YMCA Děčín, YMCA Hradec Králové, YMCA Husinec, YMCA Jindřichův Hradec, YMCA Klatovy, YMCA Krnov, YMCA Letohrad, YMCA Liberec, YMCA Setkání, YMCA Mělník, YMCA Neveklov, YMCA Olomouc, YMCA Orlová, YMCA Ostrava, YMCA Ostrava–Poruba, YMCA Polička, YMCA Praha, YMCA Strmilov, YMCA Třebechovice, YMCA T.S., YMCA v Ústí nad Labem, YMCA Znojmo a YMCA Živá rodina.

Milí čtenáři,

po delší době se zrodilo další číslo Proteinu a ten tak mohl vstoupit do svého DESÁTÉHO ročníku! Slavíme tedy pětinu jubilea. Pokud se vám jeví toto vyjádření divné, tak si dohledejte původ slova jubileum. ;-)

Je to zvláštní, zdá se mi, že tu jdou dva procesy nějak proti sobě. Na jedné straně vykazujeme stále více činnosti, ale na druhé o ní dáváme stále méně vědět. A to navíc v době, která jako by se v něčem jakoby vracela k nechvalně známému komunistickému systému – není důležité něco udělat, ale vykázat. Možná je to právě tím, že všichni jsou unaveni a znechuceni psaním nejružnějších průběžných a závěrečných zpráv o projektech, které děláte a pak už nezbyvá energie a chuť napsat ještě nějaký lidský článek o tom, co jste udělali, či co se u vás událo. Nicméně realita je taková a od ní se odvíjí také periodicita Proteinu. Chceme se s tím smířit? Nebo je míra rezignace ve stadiu, kdy již nejde zlomit? Přemůže technokratismus onu lidskou radost s podělením se o radost a vděčnost za to co jsme mohli prožít a uskutečnit s ostatními ymkaři?

Nicméně dokud alespoň občas někdo napíše, ještě se neumřelo, takže se můžete začíst do příspěvků, které jsou jako vždy velmi pestré, ale přece jen se jich několik váže k hlavnímu tématu čísla, kterým je LOGO. Téma v dnešní době navýsost důležité a aktuální. Věřím, že vás podnítí k zamyšlení se nad tím, jak logo jako ymkaři používáme a co bychom mohli vylepšit.

Najdete i článek z proběhlého školení o fundraisingu, které svým způsobem hlavní téma čísla vhodně doplňuje nebo je možno říci ukazuje jednu z přímých aplikací práce s logem.

Co jiného se v YMCA událo zjistíte v článcích o tradičním tensingářském Know-How semináři a také setkání na Mělníku, máme také nové zprávy o projektech z Brna - YMCA je tu i pro vás a Skřítek krajánek, ale také o papír show v Ostravě, lezeckém turnaji v Ústí nad Labem atp.

Co jiného byste si rádi přečetli?

Co zajímavého děláte u vás?

Protein je připraven přesně tyto zprávy přinést ostatním. Tak se nebojte osmělit a zahájit tak svou žurnalistickou kariéru. ;-)

Ymkařům zdar a psavcům zvlášť!

J. V. Hynek

Hlavní příspěvky

- 2 Jak a kdy máme odpočívat**
F. Š.
- 3 Zemřela Ludmila Marešová**
Jan Šimsa
- 4 Logo YMCA**
Jaroslav V. Hynek
- 6 Logo - pár slov odborníka**
Michael Bouda
- 8 Ymkařský seminář o fundraisingu**
František Kroužil
- 10 Know How v Brně**
Eliška Venglařová
- 12 Víkendovka TS Praha a Mělník**
Jana Klánová
- 16 Deník trosečníka**
Aleš Jakubec
- 21 U skleněných kytiček**
Gabriela Boková
- 23 Čeští studenti u kmene Xhosa**
Lucie Kettnerová
- 24 Útěk do divočiny**
Petr Shushika Siska
- 26 Skřítek krajánek v Banátu**
Lucie Jakubů

a mnoho jiného...

Jak a kdy máme odpočívat

Důležitost odpočinku po každém cvičení nebo práci, ať tělesné nebo duševní, je samozřejmá, chceme-li dosáhnout ve své práci nebo cvičení určitých, pozitivních výsledků.

Jako se učíme dobře pracovat nebo cvičit, musíme se naučit správně odpočívat, a hlavně vědět, kdy a jak odpočívat. Odpočíváme hlavně trojím způsobem:

1. Ve spánku.
2. Při bdění za úplné relaxace - klidem.
3. Změnou v činnosti.

Uvážíme-li, že hnedle jedna třetina našeho života je nebo měla by být prožita ve spánku, vidíme důležitost odpočinku ve spánku. Nejedná se ani tak o délku doby, jako o vhodné rozdělení odpočinku: zkušenosti nás naučily a ukázaly, že člověk lépe pracuje a déle žije, věnuje-li spánku přibližně 8 hodin denně.

Pochybuji však, že by nás těšil anebo posílil spánek, který bychom si odbyli najednou v prvních dnech v týdnu a pak stále bez přestávky pracovali. Domněnka však je, že by nám mnohem lépe svědčilo na výkonnosti, kdybychom spali po každých 10 hodinách nejméně 4 hodiny. Jinými slovy, větší vliv má spánek, je-li rovnoměrněji rozdělen mezi práci.

Toto pravidlo musíme dobře užít při atletickém trainingu a cvičení vůbec. Dosti přestávek mezi jednotlivými cviky, mezi závody, hlavně pak u mladších cvičenců. Proto jsou přestávky ve hrách za chybami, za outy a pod. Přestávky mezi startem, ve skocích jsou velmi důležité k odpočinku. Zkušenosti nám také ukázaly, že se žáci mnohem lépe učí, že dělník lépe pracuje, je-li mezi vyučováním a prací dostatek třeba krátkodobých přestávek. Při spánku, má-li být vydatný a osvěžující, je nutná naprostá relaxace a klid.

Při bdění můžeme si dobře odpočinout klidem, kdy v sedě nebo v leže se naprosto uvolníme. To je tajemství úspěchu: umět se relaxovat, dát odpočinout těm svalům, které nepoužíváme. Takovému uvolnění svalu je třeba se naučit.

Pozorujeme-li vytrvalce běžce nebo plavce ve výkonu, vidíme, že ti, kteří se naučili dobře odpočívat - relaxovat, když svalů nepoužívají, ti že docilují výkonů. Odpočívání můžeme i v činnosti střídáním činnosti, změnou. Víte

dobře, jak vás brzy utýrá, unaví stále stejná monotonní práce. Totéž platí při cvičení, ve trainingu. Dáváme-li stále totéž a totéž, beze změny, dostaví se velmi brzy celková únava a nechut ke cvičení. Při trainingu v atletice, ve sportu vůbec, při cvičení nářadovém hlavně na veřejné vystoupení, musíme si dobře uvědomit, že nutno občas vystřídat cvičení, training něčím jiným, jónou činností, hrou, zábavou, abychom docílili osvěžení, odpočinku a tím i výsledku.

Tady vedoucí činitelé rádi přezírají nutnost odpočinku.

Ještě několik slov: Novým věcem, ať již ve cvičení nebo duševní činnosti, můžeme se naučit jen tehdy, nejsme-li unaveni. Dřít bez odpočinku znamená mrhati silami.

- fš -

(Převzato z časopisu *Tep pražské Ymky*, 5, 1931, s. 3)

FOTO: ARCHIV YMCA

FAIRNESS

Uvažujeme-li při skončení basketbalové sezony o letošní hře, zjistíme proti loňskému roku neobyčejný pokrok, bohužel také ve foulech.

Každý z nás si jistě přeje, aby alespoň „hráč Ymky“ znamenal nejen dobrého sportovce, ale i dokonalého gentlemana. Kdyby někteří z našich nejlepších reprezentantů věnovali jemnostem hry tolik zřetele, jak dovoleným i nedovoleným tvrdostem, stoupla by výkonnost mužstva zároveň s úrovní jejich hry nepoměrně. Hráči našich teamů se nemají nechat strhnouti tvrdou hrou svých soupeřů. Výsledkem je jen vzájemná trpkost. Kdyby i naše mužstvo prohrálo proti lepšímu

soupeři, čestně, bez protestu a hlavně fair, získalo by tím více přátel než výhrou za každou cenu. Bylo by smutné rpo sport u nás tak mladý, kdyby se o něm říkalo podobně jako: Pánové, vždyť nehrajeme football...

Mistrovství zavazuje. Je nás dost a máme více možností, než jiné teamy. Nezapomínejme, že sport je výchovou i pro diváky a neučme své přátele tvrdé hře. Play fair! ne sportovec mistr, ale sportovec gentleman je naší devisou.

(Převzato z časopisu *Tep pražské Ymky*, 5, 1931, s. 3)

Zemřela Ludmila Marešová

Vestředu 23. ledna se konalo rozloučení se sestrou Ludmilou Marešovou, rozenou Gattermannovou. Zemřela dne 12. ledna 2008 ve věku devadesáti sedmi let. Rozloučení se zúčastnili předně členové Jednoty bratrské ochranovské. Zesnulá byla její členkou. Kázala kazatelka sestra Eva Šormová. Vedle členů Jednoty členkou tu byla řada přátel a členů Ymky a Akademické Ymky, ale i syn Tomáš přiletěl z Kanady.

V mládí se zúčastňoval schůzek dorostu Českobratrské evangelické církve v Praze na Vinohradech. O zkušenostech sestry Marešové za války napsala Milena Šimsová v knize „V šat bílý oděný (Zápasy a oběti Akademické Ymky 1938 - 1945)“. Citujeme z kapitoly „Rudolf Mareš“. To byl vedoucí představitel demokratického odboje proti nacistické okupaci a zaměstnán byl jako sekretář Ymky a vedoucí jejího chlapeckého oddělení v Praze.

Na jaře 1940 přišlo gestapo Rudolfa Mareše zatknout. Bydlel se svou ženou Ludmilou a ročním chlapcem Tomáškem u jejích rodičů v rodinné vilce na okraji Prahy ve Lhotce-Zálesí. Podařilo se mu z pokoje vyskočit oknem a uniknout zahradou do sousedního domku. Od té doby žil a pracoval v ilegalitě. Byl stále na cestách, ničeho a nikoho se nebál. Velmi mu pomáhalo, že na gestapu, když ztratili jeho stopu, si mysleli, že odešel do zahraničí.“

„... Po zatčení plukovníka Churavého padly gestapu do rukou jeho zápisky. Vyčetli z nich, že Rudolf Mareš za hranice neodešel, jak se domnívali, ale pracuje v odboji. Aby se mu dostali na stopu, přišli zatknout jeho manželku, paní Ludmilu Marešovou. Také jí se podařilo uniknout. Malý Tomášek zůstal v opatrování u dědečka a babičky, a ona sama nastoupila strastiplnou pouť po cizích bytech.

První večer ji přijala na noc paní Blažková, dcera biskupa Vančury. Pak se jí ujala Anna Pollertová a dovedla ji do Dejvic k učitelce řečí, která byla za první světové války zavržená s paní Hanou Benešovou a chtěla i nyní něco udělat pro odboj. Jenže s ní bydlel patnáctiletý syn a nebylo zcela jisté, jestli o pobytu paní Marešové někomu neřekne, a tak ji po dvou dnech odvedla Anna Pollertová k sobě. Žila už v té době sama v ilegalitě. Pracovala v hnutí PVVZ a na odboj dala velké peníze, všechny své úspory. Patřila mezi tu skupinu Židů, kteří nacistické zvlí čelili vynalézavou vytrvalou a odvážnou odbojovou prací. Později byla zatčena spolu s MUDr Vikto-

JUDr. Rudolf Mareš

FOTO: ARCHIV YMCA

rem Kaufmannem, JUDr Karlem Bondym a docentem PhDr Josefem Fischerem, souzena a popravena těsně před koncem války. V roce 1943 napsala: „Práce, kterou dnes dělám, je to nejcennější z mého života a jsem za ni ochotna platit každou cenu.“ Ta práce totiž dávala jejímu životu smysl.“

Paní Marešová se skrývala po celou válku, také na evangelické faře v Prosetíně. Poté, co byl sekretář Mareš zatčen a později popraven, přestalo gestapo po ní pátrat. Stejně však bylo třeba až do konce války velké obezřetnosti. Jejich syn Tomáš odešel v letech, kdy se uvolnily poměry a tím i možnost odchodu do ciziny, do Kanady. Příběh Ludmily Marešové, která se dožila vysokého věku je svědectvím, též o tom, jak se členové Ymky angažovali v odboji proti nacismu v letech 1939 – 1945. Připomíná to i deska umístěná v pražské Ymce na stěně poblíž vchodu do budovy.

Jan Šimsa

Praha II, Na Poříčí 12

LOGO YMCA

VÝTVAR

Každá firma, ale stále více i organizace jiného typu, přikládají své prezentaci velký význam. A právě logo v ní hraje obrovskou roli. Jednoznačná identifikace subjektu je v dnešním mediálním světě důležitá. Právě logo slouží jako zkratka, jako podpis jako nezaměnitelný symbol, který evokuje vše, co do své firmy či organizace všichni vkládají. Jak používáme logo YMCA a jak bychom s ním měli nakládat?

Logo YMCA je velmi zřetelné a výrazné, to je jeho výhoda. Logem YMCA je červený rovnostranný trojúhelník přetnutý modrým pásem s bílými písmeny YMCA. Je symbolickým vyjádřením tří aspektů lidské osobnosti – ducha, duše a těla. Svým programem YMCA usiluje o jejich harmonický rozvoj. K tomu je zapotřebí pevná vůle, symbolizovaná právě oním modrým příčným pásem přetínajícím trojúhelník.

Na protější straně můžete vidět plakát YMCA přibližně z konce 30. let dvacátého století (pro lepší dojem se podívejte na protein.ymca.cz, kde jej uvidíte v barevném provedení). Je to profesionální práce ovlivněná tehdejšími mimořádným stylem. Český grafický design byl v té době na vysoké úrovni a např. jméno Ladislava Sutnara dosáhlo světového ohlasu. Žel dnes jsou naše loga spíše hrou nadšenců a proto bychom měli k logu YMCA přistupovat spíše s respektem a nepouštět se do žádných větších samostatných akcí. ;-) I když mám pro prvorepublikovou YMCA slabost, tak netvrdím, že by tehdy měli logo v nějaké přehnané úctě a nemohu se tedy na naše předky nijak odvolávat. Přesto si za opatrným zacházením s logem stojím, navzdory tomu, že i v meziválečné YMCA docházelo k lidové tvořivosti, která ne vždy dopadla na jedničku.

Podívejte se na několik ukávek a sami posuďte jak se vám líbí. Rád bych jen připomenul, že subjektivní názor je jedna věc, ale odborný pohled může být jiný. Loga jsou upravena různě: akčně, vtipně, infantilně, moderně, decentně... V zásadě se používají dva základní tvary – jednak odvozené od klasického trojúhelníku anebo od písmene ypsilon, které je upraveno tak, že se v něm objevuje trojúhelníček. Paradoxem je, že Světová aliance YMCA (WAY) ve svém logu trojúhelník nemá ani v náznačce.

V poslední době o používání loga diskutujeme častěji. Jsou k tomu různé příčiny – práce Komise pro rozvoj YMCA, vykazování aktivit v systému vnitřních grantů YMCA, impulzy z Evropské aliance YMCA vyvolané přípravou YMCA Europe 2008, atd. Rád bych k této věci vyjádřil svůj osobní názor. Logem by měla být označena každá akce, aktivita, kterou YMCA dělá a jeho grafické zpracování by mělo být naprosto čitelné, jednoznačné. V případě, že se rozhodneme použít z nějakých speciálních důvodů logo výrazně upravené, pak by mělo být uvedeno standardní logo, alespoň v malém rozměru, někde dole pod čarou (např. u pořadatele akce).

Určitě ale vždy, v každé době, povstanou noví kreativci, kteří se budou snažit uchopit logo YMCA po svém - a je to tak asi dobře. Všem takovým ale přeji hodně výtvarného citu.

J. V. Hynek

ANKETA 1/2008

Jak se díváte na práci s logem? Mělo by být vždy jednotné nebo vám nevadí jeho používání v kreativních úpravách.

Zásadně originál (400 hl.)

Citlivé úpravy nevadí (253 hl.)

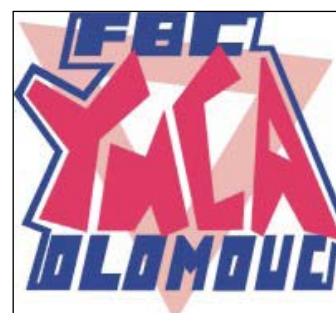
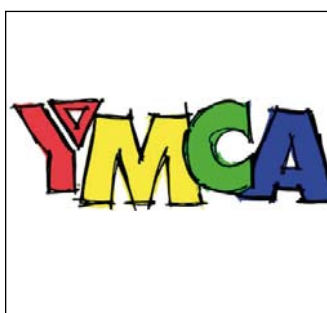
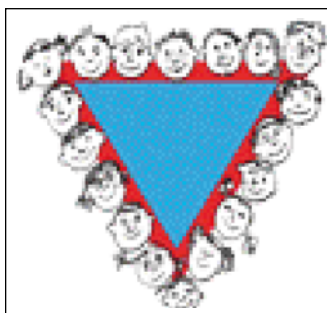
Kreativita je život (265 hl.)

Záleží na typu použití (265 hl.)

Loga nevnímám (282 hl.)

Celkem hlasovalo: 1465

Zdroj: www.protein.ymca.cz

Další ukázky najdete na straně 28.

Logo - pár slov odborníka

Začneme ze široka na téma značka. Pro komplexní pochopení problematiky loga je však těch pár řádek zásadních.

Tedy, důležité je si uvědomit, že značka je více, než výrobek. Ten je „jen“ součástí značky. Výrobek pro nás něco dělá, značka pro nás něco znamená. V běžném životě potom vyhledáváme značky, které sdílejí náš styl života – a nebo představují styl života, který bychom žít chtěli. Mám rád kvalitu? Chci ušetřit? Nebo nejlepší design?

Určitě bychom našli řadu značek, které tyto atributy naplňují. Jeden příklad za všechny – Ipod (kapesní hudební přehrávač mp3 společnosti Apple). Neumí nic lepšího, než konkurenční výrobky, nicméně osobitý design, aktivity, které se kolem Ipodu točí a osobnosti, které ho veřejnosti prezentují dávají značce „Ipod“ jasné atributy, které jí odlišují od všech ostatních mp3 přehrávačů. Nikdo, komu Ipod patří neřekne „mám mp3 přehrávač...“ Každý řekne „mám Ipod...“. Ha!

V té chvíli má spotřebitel vybudovanou silnou emocionální vazbu k výrobku a „je náš“ – tedy firmy, která může začít vesele profitovat (samozřejmě jen v případě, že je vazba pozitivní). Značka je potom materializována řadou atributů, jako například jménem, sloganem, představitelem, obalem, a také logem. Složíte-li tyto atributy do mozaiky, zobrazí se vám snaha představovat styl života a zároveň se odlišovat od konkurence. Z pohledu firmy jsou důvody pro práci se značkou vyšší věrnost zákazníků, menší zranitelnost kon-

kurencí, vyšší zisk, lepší spolupráce s obchodními partnery atd.

A teď k logu. To je jen jedním ze stavebních kamenů značky, nicméně velmi důležitým. Umožňuje rychlou identifikaci v záplavě dalších informací a zároveň se stává vizuální hláskou troubou křičící do světa mnoho o tom, jaký je to životní styl a hodnoty značka představuje. Problematika loga potom využívá pomoc psychologie (jak člověk vnímá tvary, barvy atd.) a je řízena tím, jaká má být značka, i díky logu, vnímána.

Třeba banky mají loga, která nikoho neurazí, a loga nezbuzují pocit rizika. Naopak výrobky pro mladé lidi budou přesným opakem – agresivní tvary, moderní písma a křiklavé barvy. Kromě toho je obvyklé používat k ilustraci symboly. Například u společností zabývajících se přepravou je známá symbolika pohybu (DHL – čáry, FedEx – šipka v názvu). Posledním příkladem je ukázka, jak se logo přizpůsobuje v čase. Konkrétně se jedná o logo Jim Beam Music – reprezentující hudební aktivity značky Jim Beam. První logo bylo vytvořeno začátkem devadesátých let. Barevnost vychází z korporátních barev značky (bílá, černá, červená) a je z něj jasné čitelná značka Jim Beam a slovo „Music“. V té době se aktivity věnovaly především rockové muzice. Tím, že se aktivity Jim Beam Music začaly věnovat žánru hip hop, bylo třeba logo adresně

přizpůsobit, protože nově oslovovaná cílová skupina by se starému logu tak akorát vysmála. Nové logo proto obsahuje znaky blízké životnímu stylu lidí, kteří hip hop poslouchají – koruna, vavříny, moderní písmo, vše složeno do tvaru erbu a podtrženo zlatou texturou. Při nutnosti takto významným zásahem do stávajícího loga je dobré udržet kontinuitu (opět především v případě, že emocionální vztah k výrobku je historicky pozitivní), která je u loga Jim Beam Music držena samotným logem Jim Beam.

Zkuste se nyní zastavit a rozhlédnout kolem sebe. Když se nad logy kolem sebe zamyslíte, najednou si uvědomíte mnoho detailů, které jste před tím vůbec nevnímaly – nicméně tyto detaily na Vás podvědomě působí, směřují vaše uvažování a to je samozřejmě úmysl!

*Michael Bouda
autor pracuje jako Brand Manager v mezinárodní společnosti*

Je YMCA

dostatečně „značková“?

Tak tuto otázku si klade YMCA Europe (bývalá Evropská aliance YMCA) a mnoho národních YMCA v Evropě. Máte potuchy, co je CVJM, IKE, ACE, UCJG, KFUK-KFUM, CEVI, KSML...?

Ano, tohle všechno je YMCA. Pod všemi názvy se skrývá nejstarší a největší organizace pro děti a mládež na světě. A kdo to ví? Kdo z veřejnosti ví, že německá CVJM je opravdu ta světoznámá YMCA? A co červený trojúhelník? Mají ho všechny YMCA ve znaku? Mají přes něj modrý pruh? Nemají...

Tak například Červený kříž působí ve 120 zemích světa a má tři loga. YMCA působí také ve více než 120 zemích světa, ale má přes 50 různých log.

Určitá grafická nejednotnost je problémem jak YMCA v ČR, tak i YMCA v Evropě a na světě. I proto bylo téma jednotného designu ústředním bodem valné hromady Evropské YMCA. Diskuzi o jednotě v názvu a v logu byly věnovány diskusní skupiny; prezentace a snaha o nalezení cesty, kterou bychom se při formování jednoty napříč Evropou měli ubírat, byly náplní téměř poloviny společného času.

Přestože se prakticky všichni shodují, že je třeba mít společné logo, není tato cesta jednoduchá. Historický vývoj jednotlivých YMCA zakotvil logo i jméno a mnohdy je těžké je změnit. Paradoxem je také to, že světová aliance YMCA vůbec ve svém logu trojúhelník nemá.

Závěr lze shrnout do několika slov. YMCA napříč Evropou cítí potřebu jednotné prezentace. Logo je to, na čem se shodujeme. Jméno a slogan je věcí problematickou, ale v případě, že jednotné logo „nepřekryje“ logo současných YMCA, je možné jej začít používat. Je třeba motivovat světovou YMCA, aby se k této problematice postavila centrálně a dala jasné stanovisko. Pokud ne, bude si každá YMCA jednat logo dle sebe a nedosáhneme společné jednoty.

Toto téma vidím jako inspirativní i pro Českou YMCA. Věřím, že se brzy podaří, po společné diskuzi, dojít ke shodě a najdeme jednotu napříč všemi kolektivními členy.

Miki Erdinger

Ymkařský seminář o fundraisingu

V Praze bylo sobotní ráno měsíce února, nemálo Pražanů se zrovna vydávalo ven z hlavního města holdovat zimním radovánkám. Ne tak skupinky ymkařů z celé republiky, kteří zamířili opačným směrem. Zasedací místnost v šestém patře pražského Paláce YMCA byla tak přeplněná, že nestačily židle.

Ještě nebylo ani půl desáté a kolem stolu již nedočkavě sedělo 24 ymkařů – zaměstnanců i dobrovolníků ze sedmi kolektivních členů YMCA. Proč přijeli? Kdo je pozval? Co se mělo dít?

Všechno začalo už o několik týdnů dřív, kdy na emailové schránky ymkařů zaútočilo pozvání Julie Nepustilové na fundraisingový seminář vedený zkušenými odborníky. Nabídka byla velmi slibná: seminář vás naučí získávat peníze pro vaši YMCA a navíc stojí díky ochotě přednášejících pouhých 50 Kč na pokrytí materiálu a občerstvení. Není tedy divu, že kdejaký ymkař neodolal a přijel, ať už byl třeba z daleké Ostravy.

Eva Tkadlečková alias virtuóz drobného fundraisingu

Úvodní slovo semináře si vzala Julie Nepustilová a představila první přednášející: Evu Tkadlečkovou, bývalou hlavní fundraiserku ČCE, která se dlouhodobě zabývá získáváním financí pro dětské mládežnické aktivity. Tématem jejího bloku byl drobný fundraising, přesněji získávání prostředků prostřednictvím aktivit a benefičních akcí, event. sbírek. Nejprve se představili lidé z jednotlivých Ymek a zmínili, jakým způsobem získávají peníze. Potom už začala mluvit Eva Tkadlečko-

vá. Začala stručnou definicí fundraisingu. Neuškodí, když ji na tomto místě zopakují: fundraising je aktivitou „zaměřenou na získávání finančních prostředků a zapojování veřejnosti do vašeho veřejně prospěšného projektu“.

Jak už bylo řečeno výše, Eva se zaměřila zejména na drobný fundraising a seznámila nás s příklady několika akcí tohoto druhu, se kterými má sama dobrou zkušenost. Mezi nimi byste mohli najít koncert s dobrovolným vstupným, prodej triček a dětských výrobků, soutěže, akcí Cihla, ale také fotbalový zápas celebrit, pečení a prodej perníčků, „husobraní“, „buchtobraní“, nebo dokonce kadeřnický salón. Mě osobně asi nejvíc zaujala myšlenka dobročinného bazaru s oblečením. Jak jsme se dozvěděli, společným jmenovatelem všech těchto akcí je nejen možnost dostat peníze či věcné dary, ale jde také o příležitost se prezentovat a získat publicitu. Pokud chcete, aby se vám daná akce povedla a neuřízli jste si s ní akorát pořádnou ostudu, je vhodné se držet několika bodů, které nám Eva představila (účastníci, organizace, veřejnost, případní účinkující, sponzoři a dárci, média). Některým bodům se teď budu věnovat podrobněji.

Prvním z nich jsou účastníci: uvědomit si, jaká je cílová skupina naší fundraisingové akce, vhodně načasovat a nenechat se odradit případně rozpačitým prvním ročníkem. Dále musíte dbát na organizaci: stanovit vedení, rozdělit povinnosti a kompetence, a na začátku definovat cíl celé akce. V případě nedostatku pořádacích lidí z YMCA je možné po dohodě s vedením zkusit využít pomoc studentů a studentek z pedagogické fakulty atp.

Co se týče sponzorů a dárců, Eva nám ukázala několik konkrétních příkladů subjektů, které je možné v rámci drobného fundraisingu oslovit (penězi přispívá například Poštovní spořitelna, můžete ale získat i věcné dary – od lékárny např. lékárníčku na tábor atd.). Jak Eva připomněla, sponzoři jsou pro zdar akce velmi důležití, protože minimalizují riziko velkých ztrát, které vám pořádání akce může přinést.

Určitě je dobré udělat akci reklamu. Eva má dobré zkušenosti se zanecháním informačních letáků ve školkách či v čekárnách lékařských ordinací, na rozdíl od obchodů nebo lékáren, kde je nevidí rádi. Zapomenout nesmíte ani na média, velikost vaší mediální kampaně by však měla být úměrná velikosti vaší akce. Evě se osvědčilo oslovit místní rozhlas a místní noviny, kam můžete na začátek poslat noticku. Stejně tak je dobré, aby vyšel krátký článek v novinách i po akci. Jedno z případných rizik mohou představovat právní normy. Jako příklad Eva uvedla zaplacení poplatků OSA (Ochranný svaz autorský) v případě, že zpíváte převzaté písničky.

Po skončení akce se sluší poděkovat sponzorům i dobrovolníkům. Sponzorům zasláním poděkování (poslat jim pak také Pf), pro dobrovolníky můžete uspořádat malé setkání po akci.

FOTO: J. V. HÝNEK

Filozofie fundraisingu - práce s dárci Pavla Huška jr.

Po občerstvovací přestávce začal druhý blok, ve kterém se představil Pavel Hušek jr., dlouholetý fundraiser a předseda YMCA v Ústí nad Labem, který se dlouhodobě věnuje práci s dárci a partnery tamní YMCA. Ve svém bloku hovořil o základních principech fundraisingu v širších souvislostech, včetně filozofického pozadí fundraisingu. Pavel nás také stručně seznámil s prací YMCA Ústí nad Labem, která může být v mnohém inspirací (viz www.usti.ymca.cz).

Jak Pavel uvedl, přestože na veřejně prospěšnou činnost přispívají nadace a stát, je důležité si vytvořit zdroj také v soukromém sektoru – u firem, kde je šance generovat prostředky dlouhodobě. A právě firemní dárcovství a jeho možnosti byly hlavním tématem Pavlova příspěvku.

Teď se s vámi podělím o několik zajímavých bodů Pavlovy přednášky o firemním dárcovství, které budu v následujících větách stručně reprodukovat. Hned na úvod Pavel připomněl, že cestou k úspěchu ve fundraisingu je dobrý program organizace a jeho dobrá prezentace.

Jak nejlépe oslovit firmu? Rozhodně není dobré poprvé přijít a hned chtít peníze, ale nejprve náš program představit a zástupce firmy například pozvat na nějakou naši akci. Vhodné je nejprve zaujmout a teprve potom se ptát po penězích. Kromě přímé finanční podpory, kterou můžete dostat jednorázově na konkrétní projekt, nebo v nejlepším případě dlouhodobě, je někdy lepší žádat např. o dopravu nebo jídlo.

Důležité je brát to jako partnerství – firma se na akci např. finančně podílí, tzn. že s vámi spolupracuje. Pro firmu to zároveň znamená propagaci, může to být součástí jejich marketingu. Co se týče reklamy sponzorů, je důležité, abyste to nepřehnali a nezabrala vám např. celý plakát a zároveň abyste se dané firmě až příliš nezavázali.

Podle Pavla by se organizace jako např. YMCA měla držet své činnosti, toho, na čem je postavená, a uvědomit si své cíle. Organizace by si také měla uvědomit, zda nefunguje jen vzájemně, ale také veřejně, a je tedy větší pravděpodobnost, že získá podporu.

Začít s oslovováním je možné nejprve ve vašem okolí, u lidí, kteří vás znají – u rodiny, kamarádů, přátel... Svých dárců je dobré si vážit a ocenit je, např. prostřednictvím certifikátů, podle toho, kolik darovali. Pro firmu to může být svým způsobem i prestižní záležitost.

V závěru Pavlova bloku se dostalo i na zajímavé dotazy, které napověděly, s jakými konkrétními problémy se v praxi můžete potkat.

Myslím, že velká většina účastníků rozhodně nelitovala, že strávila sobotní dopoledne i velkou část odpoledne zrovna účastí na tomto semináři. Kdo jste chtěli přijet a třeba nemohli, je pravděpodobné, že podobný seminář bude YMCA pořádát i v budoucnu, takže příště už si ho rozhodně nenechte ujít!

Know How v Brně

V tensingovém městě Brně odehrála se slavná událost. O víkendu se tady, v moderní budově salesiánského centra v Žabovřeskách, sešla veselá parta na semináři Know How.

Připraveny byly tradiční workshopy, jako hraní na nástroje, výrazový i moderní tanec, rozezpívání a dirigování, zamyšlení, stejně tak ale workshopy zcela nečekané a nepředvídatelné, například „Kamilova kuchyně na šikmé ploše :-).“ (Výsledky tohoto WS byly netrpělivě očekávány, neboť se proslechlo, že zde účastníci vyrábějí večeri v podobě luxusních masových taštiček, které tak voněly už od časných odpoledních hodin:)

Jak to ale všechno začalo? Vlastně nevím, jako vedoucí WS dirigování jsem dorazila až v sobotu, nicméně veselá nálada všech zúčastněných dávala tušit, že špatně se o ně v Žabovřeskách nestarají, nedostatkem her, seznamování a nových kamarádů rozhodně netrpí a těší se na všechno, co je v Brně ještě čeká.

Tedy po tom obědě, na který jsem to stihla akorát, následovaly workshopy. Některé pokračovaly ještě z dopoledne, některé začínaly úplně nově. Účast byla tradičně nejvyšší na moderním tanci, jinak bohužel, vzhledem k celkem nízkému počtu účastníků všude okolo pěti tensingářů. Některým workshopům to prospělo, některým méně.

Po již zmiňovaných masových pirožcích následovalo zamyšlení Jirky Foly nad hezkým dortíkem, který ve skutečnosti chutnal jako roztavené linoleum, a potom jsme se, náležitě ztišení vydali na zamýšleci duchovní stezku. To znamenalo nejen „modlíci automat“, ale taky obkreslit svoji ruku a napsat do každého prstu, co je pro mě v životě nejdůležitější. Ne, že bych zkoumala, co píšou do prstů ostatní, ale stejně jsem si tak nějak náhodou všimla, že nejčastěji se objevují tato tři slova. Víra, naděje a láska. To je, věru, hezké poselství pro vedoucí:)

No a dál se šlo po citacích a verších z Bible, až zpátky do hlavního sálu, kde se mezitím připravila improvizovaná kapele, která všem účastníkům zahrála večerní chvály, a my díky dataprojektoru mohli zpívat z plných plic. Byla to úžasná chvíle sounáležitosti se všemi tensingáři, která by mohla

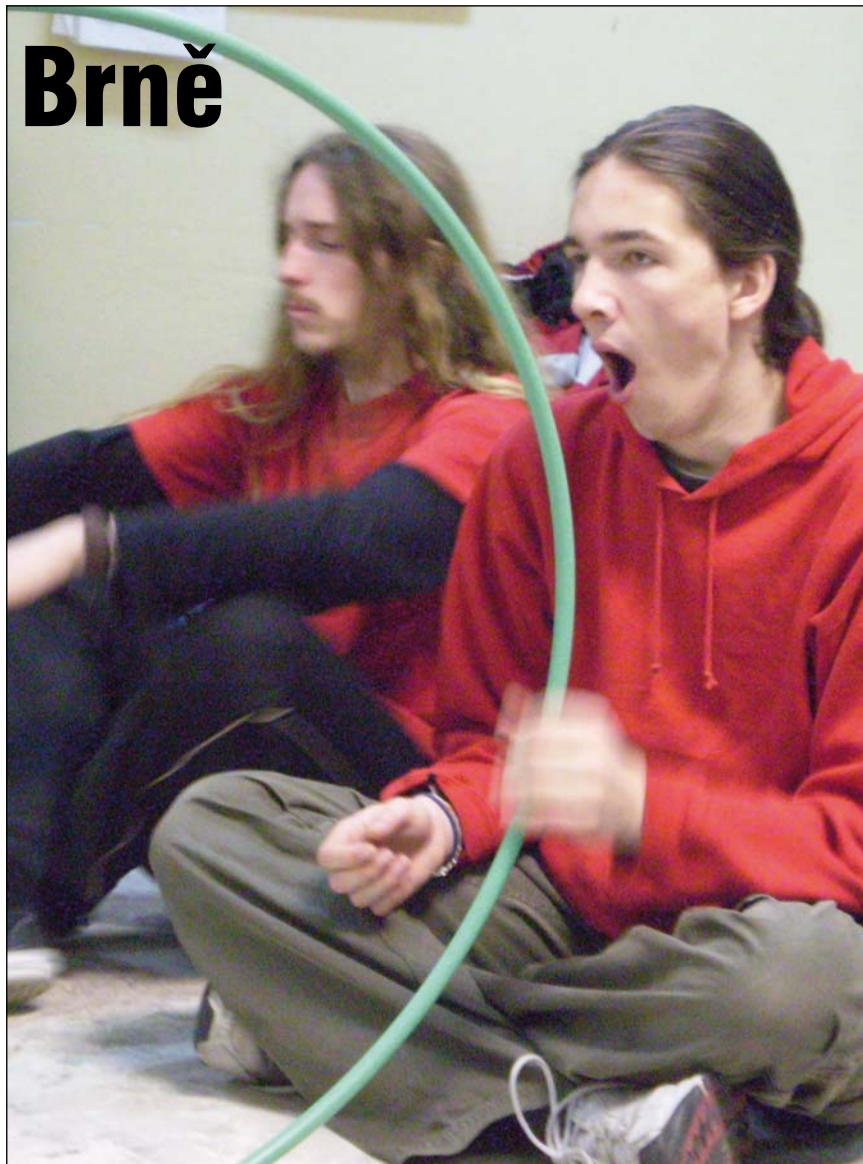

FOTO: V. BERGER

trvat snad i pár hodin a nikomu by to nepřišlo, tak to byl silný okamžik. Po chválách povídání a po povídání spaní.

Ráno bylo v plánu podpořit místní salesiánskou komunitu na mši, jenže nás nějak nenapadlo, že jsme v Brně, kde je návštěvnost kostelů a religiozita obyvatelstva obecně poněkud jinde než v Praze, Ostravě či mimo region Jihomoravského kraje. Tak trochu jsme se do kostela nevešli, takže jsme to zabalili. Následuje už jen hromadné focení, projevy, dojemné loučení a šupem na vlak.

Akce se podařila, jen mi nějak nejde do hlavy, proč se jí zúčastnilo tak málo lidí. Program byl velice kvalitní, líbila se mi zejména velkoryse pojatá duchovní část, na kterou se dříve tak trochu zapomínalo.

A na závěr nesmí chybět poděkování Kamilovi. Ty masové pirožky...mňam :-).

Eliška Venglařová, YMCA Mělník

I staří má v YMCA otevřeny dveře do světa

Nejen u nás, ale i na světové úrovni, nabízí YMCA společenství všem věkovým kategoriím. A i český Ymkař může být v kontaktu se svými vrstevníky, kteří prožili čas v YMCA, ať to bylo v Německu, USA, Japonsku nebo v Africe.

Na začátku března mě navštívil manželský pár až z daleké Hawaje. Pan Don Anderson se představil jako předseda společenství Ymkařů, kteří již užívají důchodového věku. Mimochodem, není to idylka, trávit svůj Ymkařský důchod na Hawaji? Pan Anderson byl více než 20 let generálním sekretářem různých YMCA v USA. Nyní se v důchodovém věku věnuje právě komunitě seniorů, kteří pracovali, či byli dobrovolníky v YMCA na celém světě.

Vede přátelské uskupení seniorů. Vydávají společný časopis, občas se setkají na různých místech světa a také se snaží podporovat současné Ymkaře v jejich úsilí o rozvoj YMCA ve světě.

Je zajímavé při rozhovoru s Donem sledovat, jaké je na různých úrovních vnímání prostoru světa. Mluvíme o tom, že YMCA v ČR má v různých městech své kontaktní osoby. Dále Evropská YMCA má v každém státě Evropy kontaktní osobu, a Don říká, že v každém světadíle mají jednu kontaktní osobu. Pro Evropu je tímto člověkem Egon Slopianka z Německa. (V případě zájmu, je možné na ústředí YMCA v ČR získat kontakt.)

A co mi ze setkání vyplynulo? Že i čeští Ymkaři, kteří se blíží seniorskému věku, mohou zůstat ve společenství světové YMCA. A tak vy, ať už se scházíte v senior klubu YMCA Praha, nebo i vy další někde jinde, pokud by Vás tato skupina zaujala, můžete klidně napsat přímo Donovi na email ymcadon@mac.com, neboť světové společenství seniorů Vás mezi sebe rádo přijme.

Na úplný závěr ještě jedna zajímavost, kterou jsem se při rozhovoru s Donem dozvěděl. Víte, že když sečtete veškerý potenciál YMCA na světě (lidský, finanční), tak že 80% tohoto potenciálu je v USA? A sami Američané neví, zda je to tak dobře....

Miki Erdinger

AKTIVITA NADAČNÍ FOND

Nadační fond pro „normální“ děti

Koncem minulého roku založila YMCA Brno Nadační fond (NF) AKTIVITA. Jak řekl jeden ze zakladatelů tohoto fondu Jaromír Hron, má to být fond především pro „normální“ děti, tzn. děti bez různých postižení a handicapů. „Nadačních fondů pro postižené, sociálně znevýhodněné či jinak handicapované je mnoho. Ale fondů, které by podporovaly běžnou činnost mládeže, znám jen velmi málo. Proto jsem se rozhodl takový fond založit,“ odpověděl jeden ze zakladatelů na otázku, co ho k založení NF AKTIVITA vedlo.

Posláním nadačního fondu je tedy především podporovat širokou škálu činností a aktivit neformálního vzdělávání. Rozměr aktivit je především výchovný, komplexně zaměřený na zlepšení fyzické kondice, mravní výchovu, činnost, zásady fair play, sebeovládání, hloubavost, kritické myšlení, sebepoznání, začleňování do společnosti i hledání vlastního místa v globalizovaném světě. Posuďte sami – tyto vlastnosti by přece měli rozvíjet všichni. Proto má fond sloužit i ke zviditelňování potřeb „normálních“ dětí a prostřednictvím získaných finančních prostředků podporovat projekty, které pomohou k upevnění morálních vlastností příjemců.

Vzhledem k tomu, že NF byl založen v průběhu minulého roku, disponuje pouze omezenými prostředky. AKTIVITA byla založena pouze s minimálním vkladem, a proto si všichni členové správní a dozorčí rady vzali za úkol získat finanční prostředky z okruhu středních a větších podniků.

Podle slov Jaromíra Hrona je fond určen všem. Mezi žadatele určitě patří i YMCA, která se snaží rozvíjet tělo, duši i ducha a jejíž poslání se až nápadně podobá poslání NF AKTIVITA.

Činnost nadačního fondu je náročná na potřebu finančních zdrojů. Jestliže chcete NF AKTIVITA podpořit, učinite tak poukázáním finančního daru na účet 215511289/0300.

*Gabriela Boková
YMCA Brno*

Víkendovka TS Praha & TS Mělník na Mělníku

A tak jsme vyjeli na víkendovku.

Bylo 31. ledna, (to znamená, že tento výlet byl důmyslně naplánován na školní poločas) a nervózně se rozhlíželi kolem. Zcela naložení svými zavazadly jsme působili v metru poněkud neohrabaně, ale vůbec ne nijak ojedinele. Dokonce se mi zdálo, že polovina Prahy se rozhodla dneska vyjet na čundr. Ano, podařilo se nám téměř splnit úkol jedna a to sjednocení ve výchozím bodě Holešovice v určený čas 17.00. Jsme mladí a krásní, chodit včas se přece nehodí. :-P

S kletry, krosnami a batohy na zádech, v rukou - no co se dalo; jiné kletry, krosny, batohy eventuálně kytary a činily jsme vepali do autobusu a za nádherných 40 minut jsme už byli na Mělníce. V Mělníce? Ne, říká se na Mělníce, protože Mělník je na kopci. Večerní alpinistická túra utužila naše pražácké astmatické zdraví na několik let dopředu. Dorazili jsme na faru, kde nás čekaly vyslankyně mělnického TS, které měly za úkol nás jaksepatří uvítat a zabydlet.

Potřesení pravicemi, večere a večerní zamyšlení; schematický náskok našeho prvního večera:) Zamyšlení stojí určitě za zmínku. S odhodláním jsme se vrhli do filosofování nad nerozčesanými myšlenkami známých myslitelů, až jsme z toho vyčerpáním padli na své karimatky a spacáky.

Na pátečním programu bylo učení písniček. Naši prudce melodičnou Avril nebylo těžké naučit chytré kolegyně a na druhou stranu mělnickou píseň Pár dní jsme zvládli zase my za pár minut.

Odpolední vycházka TS po Mělníce odpovídala zájezdu západních turistů na Hradčany. Možná bychom vzbudili nějaký rozruch, ale náměstí jsme měli výhradně pro sebe a své nadšené focení...

Odpolední workshopy byly parádní odreagování. Zatímco kapela mrzla v ledové zkušebně, WS tanec se potil při nácvičku nových kreací a drama spokojeně sedělo u notebooku a dávalo do kupy svůj fotoromán. Hlavní večerní aktivitou bylo zamyšlení o YMCA Jeruzalém v podání našeho bývalého tensingáře Franty Kroužila. Cílem tohoto zamyšlení nebylo nic jiného, než věřit v práci našich vzdálených i blízkých kolegů z Izraele.

FOTO: ARCHIV AUTORKY

Asi nejmíc si ale náš TS užil noční promítání. Ještě se stačila strhnout bitka o kočku z farnosti, která nás neopustila za celý náš pobyt na mělnické faře.

Nevím jak na ostatní, ale začala na mě doléhat příjemná únava, taky jsem usnula jako jedna z prvních už ve dvě hodiny ránní...

A v poslední den, sobotu, přišla zkouška tak skvělá a energická, no, zkrátka asi taková, jakou vídá kapelník pražské symfonie ve svých snech. Zabalili jsme si zase svoje zavazadla, navrátili faru do původního stavu, zamávali a odjeli domů.

Takže jak bychom víkendovku TS Praha na Mělníce shrnuli? Jedním slovem: Super!

Děkujeme za všechno a těšíme se na další spolupráci!

Jana Klánová, TS Praha

**Sbalte svých 5 švestek
a vyražte s Ymkou do světa!!!**

Více na www.ymca.cz (Zahraniční programy)

Kristina Otřisalová, zahraniční sekretář, YMCA v ČR, ymca@ymca.cz, +420 224 872 044

Festival se blíží!!!
Posledních několik volných míst pro české dobrovolníky!!!

Praha (Výstaviště)
3.–9. 8. 2008

Co můžete čekat

- Celosvětové křesťanské společenství, růst a sílu YMCA
- Sdílení zkušeností, posílení vaší YMCA skrze nové zdroje motivace a projekty
- Přátelství, radost a legraci
- Tisíce účastníků – především ve věku 13-25 let
- Angličtinu jako hlavní jazyk festivalu
- Kreativní programy - nové nápady pro mladé lidi
- Mezinárodní skupinu dobrovolníků – navázání nových přátelství

Program

- Kreativní workshopy
- Diskuzní workshopy
- Koncerty
- Ten Sing
- Outdoor aktivity a skauting
- Sporty
- Výstavy evropských Ymek
- Místa pro oddech

Užij si festival za 300 korun jako dobrovolník!

- Jako dobrovolník nebudeš pracovat déle než 6 hodin denně a ve zbylém čase si můžeš užívat festival jako všichni ostatní.
- Navíc budeš pracovat v týmu dalších mladých z Evropy, což je výborná příležitost k navázání přátelství napříč Evropou.
- Musíš být ale starší 16ti let.
- Kde můžeš pracovat? Vídat účastníky na letišti, na info-desku, v hostelu, stavět festivalovou vesnici, registrovat účastníky, kontrolovat u hlavního vchodu, jako IT manager, stage manager, při distribuce jídla, zajišťovat bezpečnost

Prezentujte svůj program

- Pokud budeš chtít na festivale předvést svůj workshop, sport, podílet se na bohoslužbách apod., budeš mít po dobu své aktivity volný vstup do festivalové vesnice.
- Můžeš také pomoci Julii Nepustilové (z ústředí YMCA v ČR) s prezentací české Ymky na festivale (julie.nepustilova@ymca.cz).

City Action

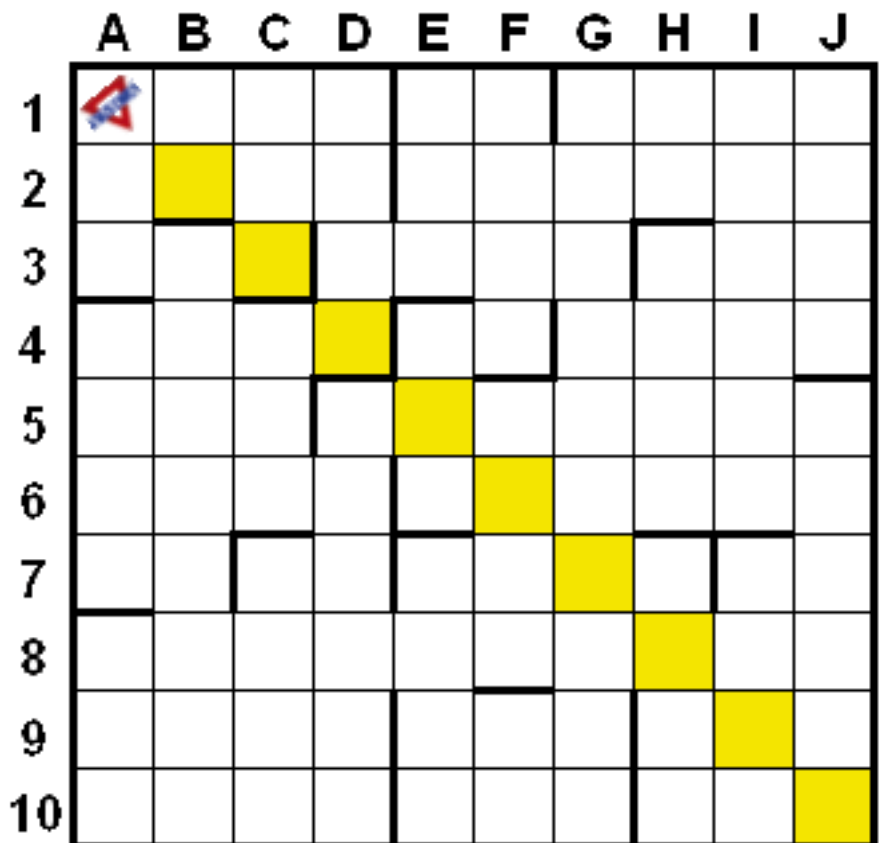
Jedno odpoledne festivalu se bude odehrávat přímo v ulicích a na náměstích v Praze!

- na City Action můžeš prezentovat vaší ymkařskou aktivitu na některém z pražských náměstí
- nebo se můžeš prostě přihlásit jako dobrovolník a my ti najdeme uplatnění

*Další informace o festivalu na www.ymca2008.com
Další otázky a přihlášky u Kristiny Otřisalové, ymca@ymca.cz, 224 872 044*

Tajenka je opět spojena s tématem čísla a ukrývá pojem, který vyjadřuje jeden z cílů loga - co je jeho účelem.

Vojtovku si stáhněte na www.ymca.cz/protein/v0801-02.xls a vyluštěnou zašlete na protein@ymca.cz. Rozhoduje opět počet správně vyplněných políček. Nejlepší nebo vylosovaný luštitel obdrží věcnou cenu. Výhercem té minulého je opět M. T. z OC. ;-))

VODOROVNĚ

1 Výsledek výpočtu 2048 : (děleno) 256 * zkratka cestovních kanceláří * hospody (angl.).

2 Český hudební televizní kanál * praskla.

3 Značka výpočetní techniky * dohoda * hudební skupina, ve které zpívala Zuzana Navarová.

4 Oblíbená psí pochoutka * iniciály herce Županiče * místnost, kde se odehrávají setkání s kulturním programem.

5 Pytlákoví nástrahy * prostředek, skrze který se firmy snaží prodat své zboží.

6 Jméno papouška * hlemýžď bez domečku.

7 Chem. zn. hliníku * mistrovství světa (např. ve sportu) * dlouhý (angl.) * jedno z označení „oné“ místnosti.

8 V (angl.) * nasycený uhlovodík - bezbarvý hořlavý plyn * název komise pro rozvoj YMCA nebo také aromatická rostlina využívaná např. k ochucení omáčky.

9 Pohyb vzduchu v atmosféře vzhledem k zemskému povrchu, který vzniká mezi dvěma místy s odlišným tlakem vzduchu * příkaz (prakticky nesmyslný), aby se někomu v noci něco zdálo * nejvyšší karty (slovensky), žolíci se nepočítají.

10 Hnědožluté barvy * onen * muž, jehož žena se proměnila v solný sloup.

SVISLE

A Základní mantrická slabika * bicykly * mužské jméno.

B Dotaz sázejícího se (zastarale) * člověk chovající dravé ptáky.

C Lyže * jednotka vyjadřující vyzářování mobilních telefonů * základní délková jednotka.

D Stavba spojující dva břehy řeky či kaňonu nebo pevniny a ostrova * mřížky.

E Předrevoluční cestovní kancelář zaměřená na mládež * mnoho stromů zkumulovaných na určitém území * poslední (angl.).

F Symbolické spojení horizontály a vertikály * potomstvo vzniklé nepohlavní cestou z jednoho jedince * zápor.

G Americká hudební skupina tvrdšího i když čím dál vyměkřejšího stylu (dvouslovná, v opačném pořadí).

H Zkratka olomoucké univerzity nebo též anglicky nahoru * zdání * hebrejsky vykupitel.

I Co dělá člověk, který se jen bezcílně prochází * zkratka názvu hudební skupiny Ondřeje Havelky.

J Název švédské automobilky * přesně.

J. V. Hynek

Deník trosečníka na velkém britském ostrově

FOTO: J. V. HÝNEK

YMCA nabízí mladým lidem možnost vycestovat na zkušenou do světa. Existuje řada programů, díky nimž můžete takovouto cestu podniknout. Jednou z nich je také pobyt v outdoorovém centru YMCA v britském Lakeside. Momentálně tuto příležitost využívá jistý Aleš, který je navíc velký psavec, takže máte díky němu možnost nahlédnout přímo do centra dění a třeba se pro takovouto cestu také rozhodnout.

Dnes venku hustě prší a je *sobota, 8. března 2008 (T+3)*. Původně jsem měl v plánu prozkoumat zdejší okolí, ale počasí a mé jediné suché boty mi to nedovolují, proto začínám psát tyto řádky.

Včera sem přijela spousta lidí z okolních velkých měst za pěkným víkendem a okolní divokou přírodou. Rád bych věděl, co asi říkají na ten déšť. I když co já vím, možná jsou Angličani zvyklí. Raději se jich neptám, protože odpovědi bych nejspíš ještě docela nerozuměl.

Příroda tu je divoká, a to doslova. Za ty dva dny, co tu jsem, jsem potkal šedivou veverka, bažanta, dvě srnky, co se vůbec nebály a z vysoka mě přehlížely (což mě trochu urazilo) a kačeny a drobné ptactvo nepočítaje – těch je tu jak máku. I když mák jsem tu vlastně neviděl ani jeden, tak tedy, je jich tu jak ... mraky. Protože ty jsou tu všude a pořád!

Jak je vidět, příroda je mocná čarodějka. Přestalo pršet a dokonce to vypadá i na sluníčko, takže já jdu.

Jak vlastně má cesta na ostrov začala? Rozhodl jsem se splnit si svůj malý sen a vydat se do světa na zkušenou. Zpočátku jsem uvažoval o práci v zemích, kde se mluví anglicky, jako je např. Kanada, Nový Zéland, Austrálie, ... , ale s mou kvalifikační konstrukcí v automobilovém průmyslu měli všude vysoké nároky na jazykové znalosti, což je deficit, který bych ještě rád do budoucna vyrovnal.

Přiznám se, že do země, kde mají volat na špatné straně, takže musí řídit spolujezdec a kde domy jsou hotovy jen z polá, protože stále čekají na omítku, mě to zrovna moc netáhlo. Ale jak se říká: „Odříkaného chleba největší krajíc“, samozřejmě jsem právě tam!

Přihlásil jsem se jako dobrovolník do Outdoorového centra YMCA v Lakeside, v malebné krajině při západním pobřeží střední Británie. Jak už název napovídá, centrum se nachází na břehu velkého jezera.

Na letišti do Prahy jsem vyrazil o půl páté odpoledne ve *středu 5. března (T)*. Vše proběhlo hladce a já seděl v letadle a čekal na zážeh motorů Boeingu 737 něco po půl desáté večer. Letadlo patřilo anglické nízkorozpočtové společnosti. To se dalo poznat hned z několika skutečností. Letenka nestála tolik a za občerstvení v letadle se muselo platit. Kapitán se při řízení očividně nudil. Neustále ho bylo slyšet z palubních reproduktorů, ale až na pár slov jsem z jeho chraplavého vyprávění nerozuměl ničemu. Snad jen to, že přilétáme do bezcelní zóny, ale to spíš kvůli tomu, že cestující začali horečně listovat v připravených časopisech s nabízeným zbožím. Ani na letušky na palubě nebyl zrovna uchvacující pohled. Byly tři, z toho dva mužského rodu a jedna Angličanka, která se snad za celou dobu letu ani jednou neusmála.

Seděl jsem u okénka, ale jelikož byla venku tma a zataženo, nebylo část cesty nic vidět. Zato když vidět bylo, bylo na co se dívat. Osvětlená města z výšky vypadala tak neskutečně. Silnice plné aut a mihotající se světla pouličních osvětlení vytvářely zdání, jako by se jednalo o živý organizmus. Jako by to byly navzájem pospojované buňky, nebo žilami proudící krev.

Po hladkém přistání o půl dvanácté večer, ještě střeoevropského času, na Manchesterském letišti jsem byl nucen pronést svou první anglickou větu u pasové kontroly na celním stanovišti. Zněla asi takto: „Gud ívnin, srl!“, načež mě celník s úsměvem odpověděl prostým „Hallo“ a s přáním něčeho jistě velmi pěkného mě pokynul hlavou k odchodu. Za což jsem mu byl nesmírně vděčný, jelikož jsem předpokládal z jeho strany větší důslednost ohledně podání dodatečných informací k důvodům mého vycestování.

Po vyzvednutí mého dvacetikilového batohu jsem se vydal hledat místní vlakové nádraží. Labyrintem chodeb podle četného značení jsem se po dobré půlhodině chůze dostal až k přepážkám autobusových a vlakových pokladen. Letišti je tu opravdu velké a možnost zabloudit také. Bez dobrého značení by bylo obtížné nádraží vůbec nalézt. Když jsem tam dorazil, byly už pokladny zavřené.

Na info tabuli jsem se ujistil, že stanice s názvem Grange-over-Sands, kam jsem měl naplánováno jet, skutečně existuje a čas odjezdu vlaku odpovídá času v mých poznámkách. Složil jsem zavazadla a posadil se na lavičku v blízké hale. Přerídil jsem si hodinky o hodinu zpět na místní čas a čekal. Vlaku měl odjíždět až v 6:19 a.m. a já měl tedy ještě dlouhých sedm hodin před sebou. A že to bylo dlouhé čekání!

Přesně o půlnoci mě z klidu vytrhl mladý páreček Angličanů, kteří si přisedli na vedlejší lavičku. Dívka za sebou táhla velkou tašku na kolečkách a chlapec jí očividně přemlouval aby nikam nejezdila a vrátila se s ním odkud přišli. Přesně v jednu hodinu se dívka zvedla a s křikem a nejspíš i s nadávkami směřovanými na chlapce svižně odkráčela kamsi do

FOTO: AUTOR (viz obsah fotografie)

letištního labyrintu. Chlapec jí po chvílce následoval, což vyvolalo další, již vzdálené, zuřivé výkřiky dívky.

Dál už nikdo nekřičel a celou noc byl klid. Tedy nekřičel, pokud nepočítám značně hlučná rozhlasová hlášení o jakýchsi vyhrazených místech pro kouření, podávaná ve vypočítaných dávkách každých deset minut, což člověka dostatečně motivovalo zůstat celou noc vzhůru! A určitě by mě to i donutilo jít si na vyhrazené místo zapálit, kdybych byl kuřák.

K ránu mě z přerušovaného podřimování vyrušil až bezdomovec, který si přisedl na mou lavičku a zanedlouho tvrdě usnul.

Hodinu na to se na druhém konci haly objevili dva policisté a po chvílce chůze se jejich kroky stočily právě k místu, kde jsem seděl. To mě docela probudilo. Srdce se mi rozbušilo jako po notné dávce kofeinu, polil mě studený pot a hlavou mi začaly vířit myšlenky, počínaje „Co jsem udělal špatně?“ a „Jak jim to budu vysvětlovat anglicky?“ konče.

Policisté se zastavili přede mnou a jeden mi položil otázku. Znělo to jako jedno dlouhé slovo, ale já s podivem zjistil, že podstatu jeho otázky chápu. Ptal se mě na toho pokojně podřimujícího bezdomovce, jak dlouho prý už tam tak sedí. Odpověděl jsem, že možná už hodinu. Policisté chvíli stáli a domlouvali se na dalším postupu, ale bezdomovcovu klidné pochrupování je nejspíš ukonejšilo a oni s pokrčením ramen odešli.

Ani ne deset minut poté začal pochrupující chlapík značně páchnout. Nedalo se to vydržet, ale naštěstí už byl čas koupit si jízdenku a nastoupit do vlaku. Na zastávce v Grange-over-Sands na mě čekal domluvený taxík. Řidič byl přátelský chlapík, a až na to, že měl klimatizaci v autě nastavenou na 26°C, cesta proběhla příjemně.

V Lakeside centru mě přivítali, nabídli snídani, ubytovali a dali vyplnit a podepsat pár dokumentů. Potom mi přidělili „uniformu“, sestávající ze samých outdoorových věcí označených logem organizace a po obědě jsem dostal volno, které jsem vyplnil spánkem.

Bydlím v malé prázdninové chatce spolu s Davidem, ale o tom, že je také Čech jsem až do poslední chvíle nevěděl. Tak jsem rád, že tu nebudu na ty Angličany sám. Tedy, Angličany, oni zde pracují lidé z různých koutů světa. S Davidem jsme se přivítali anglicky a u angličtiny už zůstalo. Hned po přivítání jsme se domluvili, že spolu budeme mluvit pouze v místním jazyce a to zatím stále platí.

Dnes je *pondělí, 10. března 2008, půl sedmé večer (T+5)*. Mám po práci a jsem po večeri. Nevzpomínám si už, kdo mi vyprávěl o otřesné anglické kuchyni, ale tady vaří výborně! Máme tu na výběr vždy ze tří jídel, spolu s různými variacemi příloh a salátů, polévku a k tomu ještě moučník. Po jídle si ještě můžete vybrat z několika druhů kávy, kapučíno, čaj nebo horkou čokoládu. A to jak ráno, v poledne, tak i večer. Opravdu, na jídlo si nemohu stěžovat.

Dnes byl můj druhý pracovní den tady v Lakeside. V pátek jsem byl přidělen k Houseteamu, což je vlastně taková úklidová četa. Je nás zatím dohromady pět i spolu s velitelkou naší skupiny jménem Eileen, které je padesát sedm let a je tak nejstarší pracovník v místním centru. Je sice nejstarší pracovník, ale tolik energie a tolik výřečnosti jsem už dlouho u nikoho neviděl. A zatím proto, že další dobrovolníci budou ještě postupně přibývat až do hlavní letní sezóny, kdy by se mělo osazenstvo personálu ustálit na sto dvaceti osobách. V této době je nás tu cca padesát. Počet klientů se v letních měsících vyšplhá až na tři sta osob.

Eileen pálí jednu cigaretu za druhou a mluví tak rychle a ke všemu s místním dialektem, že jí rozumím stěží jedno, dvě slova v jediné větě. A není sama, kdo tu holduje tomuto zlovyku. Když se naše skupina sejde na šálek čaje v netopýří jeskyni, jak zde vtipně pojmenovali malé skladiště v suterénu jedné z budov, po pár minutách se pod nízkým stropem vznáší hustý cigaretový opar. To nemluví o rychlosti řeči ostatních dívek z našeho týmu. Snad se má schopnost porozumět do budoucna zlepšit, zatím můj mozek nestačí dekodovat rychle plynoucí konverzaci a po chvíli ignoruje mou snahu udržet pozornost a přestává pracovat.

FOTO: J. V. HYNEK

Internet je zatím nefunkční. Ale slíbili mi, že až bude vše v pořádku, dají mi vědět.

Ještě se musím zmínit o víkendu. V sobotu, kdy jsem začal psát tento deník, hustě pršelo, ale potom už více méně až do večere svítilo slunce, tak jsem se přeci jen odhodlal k malému průzkumu zdejšího okolí. Vyšel jsem z centra a vzal jsem to severně podél jezera. Vše je tu obrostlé zeleným mechem. Jakoby i stromy byly mechové. Z mechu vystupují starobylé zídky, které se rozprostírají do všech stran a jsou dokonce i na tak nepřístupných místech, že je až neuvěřitelné, co všechno a kde člověk dokáže postavit. Například na skalce nad jedním vodopádem se do stran rozbíhaly tři mechové zdi. Severně jsem narazil na bažantnici a dál na malebnou farmu, rozkládající se na zelených pastvinách s mohutnými stromy okolo.

V neděli se nabídl David, že mi ukáže místní nedalekou starobyrou přehradu, zvanou Highdam, která se nalézá poměrně vysoko západním směrem, vlastně těsně za hranicí centra. Samotné centrum zabírá totiž 400 akrů půdy. Počasí nám přálo, až na chladný vítr, který nám výlet maličko znepříjemňoval. Přehrada se nalézá nahoře v kopcích. Obklopená je stromy a z hladiny vystupuje malý ostrůvek. Chvilí jsme tam jen tak seděli, občas něco prohodili, ale byl to natolik náramný pohled, že stačilo jen odpočívat a kochat se okolím.

Úterý, 11. března 2008 (T+6). Počasí je stále stejné. Prší, mrholí, kape, ... anebo hustě prší. Párkrát za den vysvitne slunce, hned se zase rychle schová za mraky a za chvíli už zase lijí jako z konve.

Lekce angličtiny jsou stále v nedohlednu. Na večeri jsem se proto domluvil s Lukášem z Nizozemí, který zde zastává funkci koordinátora dobrovolníků, takže zatím koordinuje pouze mne, že mě bude učit on.

Právě mám lekci za sebou. Něco jsem si ujasnil, ale jelikož Lukáš není rodilý mluvčí, občas jsme se ujasňovali navzájem

za pomoci chytrých knížek. Po hodině a půl ujasňování navrhli, že bude lepší, když mě bude učit někdo místní. No dobře. Zatím mi bude muset stačit naslouchat svižné konverzaci dívek z našeho týmu.

Hodně mi zde pomáhá spolubydlící David, kterému je třicet let, pracuje zde na plný úvazek jako údržbář a předminulý rok tu byl taky jako dobrovolník. Po večerech s ním klábosím o všem možném. Konverzace probíhá stále v angličtině, jen když mi chybí slovíčko, povím ho česky a David ho přeloží do angličtiny. Taky mě často opravuje a vysvětluje různé chyby a možnosti, ale na tom jsme se také dohodli. Díky němu jsem si tu jistější. Jsem rád, že tu je.

Středa, 12. března 2008 (T+7). Dnes jsem se nemohl probudit. Ani jsem ráno neslyšel Davida vstávat. Všechno se dělo jako ve snu a vůbec se mi nechtělo vymýšlet anglické věty na lehkou ranní konverzaci u snídaně. Tak proběhlo celé mé dopoledne. Odpoledne mi přišlo docela zábavné, to když Jammie, má tříadvacetiletá spolupracovnice, stáhla kalhoty devatenáctileté kolegyni Ashline, když jsme šli za sebou do schodů. Ashline byla na ní za to dlouhou dobu naštvaná a mě se neustále ptala, jestli jsem něco viděl. Samozřejmě jsem jí pověděl, že jsem její červené kalhotky neviděl!

Tím ještě rozverná nálada Jammie zdaleka neskončila. V jednom z pokojů, které jsme přišli uklidit, našla pánské trenýrky. Odkákala to nic netušící osmnáctiletá kamarádka Eve, které se trenýrky usadily na hlavu. Eve s výkřikem vyběhla ze dveří pokoje za smíchů nás ostatních přihlížejících.

FOTO: J. V. HYNEK

Večer jsem navštívil bar a ochutnal místní pivo. Je tmavé silné, docela dobré a stojí jednu libru. V televizi dávali přenos z fotbalového utkání, takže v místnosti seděli samí chlapi. I když slovo samí je trochu zavádějící. Seděli tu tři chlapi, z nichž jeden byl barman.

Také jsem zkoušel bezdrátové internetové připojení na notebooku. Je tu sice signál, ale nemám přístup k místní síti! Musím se na to ještě optat místních.

Pátek, 14. března 2008 (T+9). Včera večer, když jsem byl v chatce, poslouchal hudbu a připravoval se ke spánku, jsem zvenku zaslechl nějaké vícehlasé výkřiky. Šel jsem se podívat, co je to za zvláštní zvuky. Dole na asfaltovém hřišti bubnovali, tančili a cosi hlasitě vykřikovali muslimové z Ománu. Bylo jich kolem třiceti, a to že jsou z Ománu jsem se dozvěděl od jednoho z nich. Řekl mi, že provádějí tradiční tance, kdy jeden z nich vymýšlí rýmy a druhí je po něm opakuji, přičemž spolu v kruhu tančí, a to všechno do rytmu bubnů. Nevzpomínám si už, jak Ománc tance pojmenoval, ale byla to rozhodně zajímavá podívaná.

Dnes bylo krásné ráno. Celý den neprší a je polojasno. V Houseteamu byla dopoledne hustá atmosféra. Eve s Jammie v noci popíjely a měly nahlas puštěnou hudbu. Nevím co se přesně stalo, ale nejspíš si na ně ráno někdo stěžoval a to tak, že písemně. Angličani tady písemné události berou s velkou vážností, jak jsem zjistil, a do Netopýří jeskyně po ránu zavítal koordinátor John, který celou věc prošetřoval. Eve se po chvíli a po prudší rozmluvě rozplakala a vyhrožovala, že tu skončí a že pojedou zpátky domů. Myslím si ale, že neodjede. Odpoledne už se vše zase zklidnilo. Měli jsme dnes hodně práce, tak jsme všichni příjemně utahaní.

Neděle, 16. března 2008 (T+11). Včera večer i dnes fouká silný studený vítr. Přestože je ještě chladno, některé květiny a stromy už kvetou, ale myslím si, že v Čechách to bude hodně podobné.

Včera byla sobota a s Davidem jsme si vyšlápli na trochu delší výlet po břehu jezera do města Bowness. Cestou jsme potkávali potůčky, zídky, malebné domky, lodní přístřešky, ovce, bažanty a králíky, racky a spoustu dalších zajímavostí. Zpátky jsme to vzali výletní lodí a na večeri jsme byli doma. Dost jsem toho cestou nafotil. Jen je škoda, že bylo zataženo. Slunce mi tu trochu chybí, protože jen občas vykoukne zpoza mraků, ale divoká příroda zde mi to více než nahrazuje.

V noci na dnešek nás vzbudilo bušení na dveře. Někdo přišel pro Davida aby změnil přístupový kód do jedné z chat. Na dveřích zde mají číselné zámky, ale skupince důvtipných chlapců se podařilo kód rozluštit a vpadnout do dívčí chatky. Učitel z toho nebyl nijak zvlášť nadšený, jelikož se chtěl v klidu vyspat a na noční řádění svých žáčků nebyl zvědavý, a tak poslali pro Davida. Nevím sice jak celá situace dopadla, ale snad je vše OK, jinak by se David o něčem zmínil.

(pokračování příště...)

Aleš Jakubec

Papír show Ostrava 2008

YMCA Ostrava zorganizovala 28. – 29. března v prostorách ZŠ Čkalovova v Ostravě Porubě 4. ročník mezinárodní pohárové soutěže a výstavy papírových modelů Papír show Ostrava 2008.

Letošní ročník byl nazván IZS – Integrovaný záchranný systém aneb Záchranáři zemí EU spojte se!

Vozidel IZS, tedy hasičů, policie a sanitek, se sešlo více než 200 v různých velikostech a měřítkách. Pohárové soutěže se účastnilo 135 modelů z celé ČR, Slovenska a Polska. Mezi čtyřmi věkovými a osmi oborovými soutěžemi se vyhlášoval i nejlepší stavitel papírového modelu těžkého vyprošťovacího automobilu Mercedes Benz Bizon.

Nejmladším modelářem tohoto vozidla, které má dosud v ČR pro náročné zásahy k dispozici pouze Hasičský záchranný sbor Moravskoslezského kraje na své centrální hasičské stanici v Ostravě-Zábřehu, byl teprve čtyřletý syn jednoho z organizátorů sobotní výstavy. Kolem 500 diváků mělo možnost vidět nejen stovky papírových modelů ale i moderní požární techniku vystavenou před budovou školy.

Hlavním lákadlem bylo před 3 týdny předání nové požární cisterny Tatra 815 4x4 CAS od dobrovolných hasičů z Ostravy Radvanic a také cisterna MAN TGM od dobrovolných hasičů z Hlučína. Zájemci z řad diváků měli možnost navštívit hasičskou stanici Ostrava Zábřeh.

*Martin Svoboda,
ředitel soutěže Papír show Ostrava*

LEZECKÝ TURNAJ

Dnes poprvé vám píšeme svou reportáž. A o čem? O nedávno uskutečněném lezeckém turnaji v Lezeckém centru YMCA v Ústí nad Labem. Spáchali jsme ho 11. dubna za krásného slunečného počasí, díky němuž se účastníci asi trochu zapotili, ale to někdy není na škodu, že? Ve dvou kategoriích se o výherní místa poprali mladí kluci i ti pokročilejšího věku. A protože to byl opravdu lýtý boj, odměnili jsme ty nejlepší krásnými cenami.

Tak pokud jsme vás zaujali, přijďte na další turnaj, který bude 23. května 2008, a třeba vyhraje právě VY!!!

Markéta a Ladka, YMCA v Ústí nad Labem

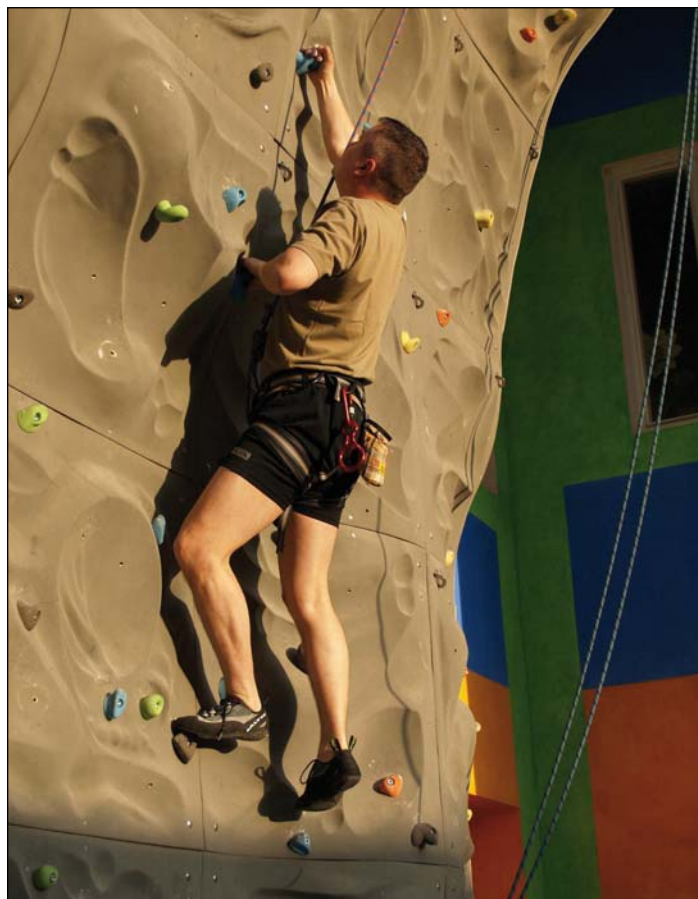
Velikonoční voda 2008

Pojedeme o Velikonocích na vodu! Všichni jsou nadšeni. To neplatí o rtuti teploměru, a tak nás napadá vzít si ještě běžky. No a vzhledem k tomu, že naše kamarádka z Horské Kvildy má přes prázdniny volný dům, je to jasná volba.

Vzali jsme s sebou jen čtyři pálavy, „plasty“ jsme nebrali – u nich je riziko cvaknutí o poznání vyšší. Na vodu jsme vyrazili dvakrát, všichni nabalení pro případ cvaknutí, které se ovšem nekonalo. Vody nebylo mnoho, ale i tak jsme si sjezdy z Čeňkovy Pily do Sušice krásně užili.

V ostatní dny jsme naposledy v tomto roce vyrazili na běžky. První den se sníh neskutečně lepil na nenamazané i voskované běžky, další dny se však umoudřil. A tak jsme vedle brodění sněhem zažili i závody skoro na život a na smrt. Po večerech jsme si četli, jak popisují Kristovo ukřižování jednotlivá evangelia, povídali si a hráli hry. Zkrátka a dobře, Velikonoce a nevěšdní vodácko-běžkařskou kombinaci jsme si perfektně užili.

Lukáš Drápal, YMCA Braník

U skleněných kytiček aneb na jeden den s tetou

FOTO: ARCHIV AUTORKY

Jedním z cílů ymkařů, jakožto lidí soucítících s druhými, je pomoc sociálně slabým či znevýhodněným. YMCA Brno v současné době realizuje projekt „YMCA je tu i pro vás“ (viz. článek v minulém čísle), který těmto lidem pomáhá. Jsou to děti z dětských domovů. Přestože se jim snažíme pomáhat, o tom, jak doopravdy žijí, mnoho nevíme...

Brzy budou tři hodiny a já už nějakou tu chvíli netrpělivě přešlapuji u dveří přeplněného autobusu, který se plazivou jízdou blíží k Vranovu. Pečlivě se držím tyče a natahuji uši, abych neminula zastávku „Vranov – Myslivna“, kde již od roku 1949 funguje dětský domov.

Vzhledem k velkému množství školáků, kodrcajících se stejným směrem jako já, odhaduji, že alespoň jeden z nich bude z „děcáku“. Můj instinkt se nemýlil. Ke svému velkému pře-

kvapení dokonce potkávám Žanetu, patnáctiletou romskou dívku, se kterou jsem se nedávno seznámila během jednoho z projektů právě pro dětské domovy.

„Čau, co tu děláš? Ty jedeš k nám?“, vchrlí na mě po tom, co jsem se k ní konečně prodrala masou lidí.

„Jo no, jedu.“, odpovídám radostně s vědomím, že díky ní se ve Vranově neztratím. S napětím však očekávám obávanou otázku

„Proč?“. Je mi trapné vysvětlovat jí, že jsem přijela jen kvůli tomu, abych udělala nějakou hloupou reportáž. Jako kdyby děti z „děcáku“ byly nějaké opičky na pozorování. Otázka „Proč?“ samozřejmě přišla, a tak mé mozkové buňky zapracovaly, aby Žanetě podaly přijatelnou odpověď. Vrcholem jejich snažení však byla jen zmínka o mém studiu sociální práce. Ta měla uklidnit i mé ne zcela čisté svědomí tím, že JÁ PŘECE NEJEDU DĚTI JEN OKUKOVAT kvůli reportáži a působit jim tak další trauma, ale jedu tam, abych se o dané problematice něco dozvěděla a mohla jim třeba i pomoci. Reakce mé sympatické spolence, se kterou jsme se už pomalu blížily ke vstupní brance, byla odzbrojující: „To je v pohodě, k nám takhle furt někdo chodí.“ Uf! Tak nejsem první ani poslední. To mě dokonale uklidnilo. „Pojď, dovedu tě k tetě ředitelce“, proklouzává dveřmi do budovy a zdraví se s mladšími dětmi, které jsou ze školy už doma.

Stojím před dveřmi kanceláře. Klepu a pomaloučku vstupuji dovnitř. „Teta ředitelka“ je milá paní, která se mi ochotně věnuje a vysvětluje mi, jak to v dětském domově chodí. „Ti nejmenší přijdou ve dvanáct ze školky, naobědvají se a pak do půl čtvrté spinkají. Chtěla jste k těm malinkým, že?“ Horlivě kývu hlavou.

Dětský domov Vranov funguje na principu bytů, nebo-li rodin. V budově najdeme tři byty, každý maximálně pro osm dětí. Oněch osm dětí spolu žije jako v opravdové rodině – jen s nezvykle vysokým počtem „sourozenců“. V bytě, ve kterém jsem dnes já, jsou dokonce čtyři opravdoví sourozenci. Děti ještě spinkají, a tak je tu nápadné ticho a člověk se skoro bojí promluvit, aby je nevbudil. „Anetka je dnes s tetou na výletě, takže je tu jen Dáda a Gábinka,“ ukazuje mi paní vychovatelka spící hromádky zachumlané pod dekou. Devítiletý Tomášek ve vedlejší místnosti sleduje pohádku a ti odrostlejší se ještě nevrátili ze školy nebo jsou na kroužkách.

Sedíme v kuchyňce a povídáme si. „My jsme jako opravdová rodina. Děláme úplně všechno jako ostatní; společně vaříme a pečeme, píšeme spolu domácí úkoly, děti si uklízí své pokoje, chodíme do divadel i do kin,“ vypráví paní Vítová, pro děti vždy jen tetu Jana, „podle věku dostávají kapesné a také vycházky.“ Vycházky?! To slovo zní jak z vězení. Až s příchodem sedmnáctileté Lucky, která se vrací ze školy, chápou, co tím myslela. Všechny vychovatelky musí pečlivě zapisovat všechny odchody a příchody, aby měly přehled, kde děti jsou. S dovolením mohou prakticky kamkoli a kdykoli. Tedy co se týká Vranova. Bohužel do Brna mají vycházky jen jednou za dva týdny.

Mezitím, co si „teta Jana“ povídá s Luckou, prohlížím si kuchyňskou nástěnkou. Je tu všechno. Školní rozvrhy, seznam kroužků, číslo na dětského lékaře a směny vychovatelek. Lucka s rozhořčeným výrazem odchází. „Co se stalo?“, ptám se. „Ale, chce peníze na antikoncepci a ředitelka chce, aby ji o to požádala osobně,“ ochotně mi odpovídá paní Vítová. „Tak už je jdeme vzbudit,“ dodává po chvíli, „jsou to takové moje malé skleněné kytičky – důvěřiví a naivní.“ A já přesně vím, co tím myslí.

„Tak děti, máme tady dnes návštěvu,“ představuje mě paní Vítová poté, co se jí konečně podařilo děti probudit, „to je tetu Gábinka a přišla se na vás podívat.“ Rozespale mě pozorují jejich velké oči. Jde se na svačinku, a tak následuje přesun do kuchyně. Já však zůstávám v dětském pokojíku a s údivem si prohlížím záplavu plyšáků všude kolem. Jen Krteček stojí osaměle na polici. „O toho se děcka perou, to je pro ně svátek, když s ním můžou spát v posteli,“ dozvídám se později.

Bříška už jsou zas plná, a tak mezitím než napíše tetu Jana s jedenáctiletou Blankou úkoly, si děti jdou malovat. „Co malujete?“, zvědavě se ptám při pohledu na Dádovo kolečko s čárkami, které až na barvu nápadně připomíná sluníčko. „Ma-min-ku,“ zažvatlá roztomilým hláskem, což mě vede k úvahám, jaká jeho maminka asi je, když ho tady nechala. „Já taky,“ přidává se o něco starší Gábinka. Obrázky jsou hotovy, jde se ven na bylinky.

Dáda se s nadšením řítí pro malinký košík, ale převlékat se mu moc nechce. Starší a rozumnější Gábinka je už připravená u dveří. Je tu krásně. Pár metrů od „domova“ je přímo pohádkový les. Děti sbírají podběl a teší se, až jim z nich tetu udělá čaj, aby byly zdravé. Po lese řadí a běhají, div že rychle se plnicí košík nevysypou. Nakonec spořádaně dorazí domů a chystají se k večeři. „Tak já už pomalu půjdu,“ loučím se a paní Vítové za všechno děkuji. Malý Dáda mě pevně drží za ruku, kterou pusinkuje a nechce pustit. „Já se zas na tebe přijdu někdy podívat,“ uklidňuji ho a vybavuji si slova „tety Jany“. Jsou to moje malé skleněné kytičky – důvěřiví a naivní.

Gabriela Boková, YMCA Brno

Malý Dáda zapíná tetě Janě knoflíky, vedle ještě polospící Gábinka

Děti si malují, vpravo na polici jejich vytoužený Krteček

Čeští studenti si vyprávěli o námluvách s muži z kmene Xhosa

FOTO: ARCHIV AUTORKY

/Praha, 15. 4. 2008/ Sedm účastníků Programu pro mládež Cena vévody z Edinburghu (Program EDIE) ze tří koutů republiky se v pořádku vrátilo z expedice do Jihoafrické republiky. Téměř dva týdny na přelomu března a dubna mohli čeští studenti nejen poznávat divokou přírodu Afriky, ale dostali příležitost i seznámit se se zvyky a kulturními odlišnostmi stejně starých Jihoafričanů.

Čtyři dívky a tři chlapci ze středních škol v Českých Budějovicích, Zlíně a Světlé nad Sázavou odjeli do Jihoafrické republiky s posláním splnit si jeden z oborů Programu EDIE – zlatou (tedy nejvyšší stupeň) expedici. „Během čtyřdenního putování divočinou národního parku Tsitsikamma museli prokázat, že jsou schopni se o sebe postarat včetně zajištění jídla a pití a že i když se někteří z nich poprvé potkali až na letišti, dokáží spolupracovat a plánovat další trasu,“ říká jedna z vedoucích Alena Jeslínková a dodává: „Během expedice jsme byli s druhým vedoucím Vladimírem Kojanem na místě stále přítomni, ale zasáhli bychom jen v naléhavých případech. Tyto čtyři dny výpravy skutečně veleli sami účastníci Programu EDIE.“

Stejně jako čeští účastníci Programu EDIE vyrazili do národního parku Tsitsikamma plnit zlatý stupeň expedice i dva členové místní obdoby Programu, která nese název The President's Award for Youth Empovertment. Oba mladí muži, dvacetiletý Thanduxolo Rasta Majola a devatenáctiletý Sinethemba Mjuzza, pocházejí z tradičního kmene Xhosa. „Když jsme si povídali, uvědomila jsem si, že Afrika je země kontrastů. Na jedné

straně se tu žije moderním stylem života, mladí lidé se oblékají stejně moderně jako my, na straně druhé tu ale stále hrají velkou roli tradice. Jeden z kluků, oblečený v kožené bundě a kšiltovce, nám třeba vyprávěl o tom, jak vloni absolvoval zkoušku dospělosti, při níž musel strávit sám, téměř bez jídla a pití, měsíc v buši,“ popisuje své zážitky ze setkání Barbora Zampachová (17) z Českých Budějovic. Dostalo se také na téma rodiny a partnerských vztahů. „Dozvěděli jsme se, jak si mladí muži vybírají a následně „kupují“ své manželky, jaké při tom platí zvyky a že třeba ještě před obřadem musí tu svou nevěstu poznat mezi několika jinými ženami přikrytými závojem,“ vzpomíná Tomáš Zvára (17).

Poslední čtyři dny pobytu na africkém kontinentě měla česká výprava možnost zapojit se do Fóra mládeže, které se konalo u příležitosti oslav 25. výročí fungování The President's Award v JAR. „Překvapilo nás, kolik mladých lidí je v jihoafrickém Programu zapojeno, ročně ho prý absolvuje asi 4 .000 účastníků. A to nejen v rámci škol a center mládeže, ale i v 72 výchovných zařízeních. Protože i my bychom chtěli v letošním roce přivést Program EDIE do institucí, jež zajišťují ústavní nebo ochrannou výchovu, snažili jsme se zde získat co nejvíce námětů a zkušeností,“ říká o setkání, jehož se zúčastnilo 150 Jihoafričanů, Alena Jeslínková. Na Fóru mládeže dostala příležitost prezentovat se i česká skupina, a tak se účastníci a vedoucí The President's Award dozvěděli, co je pro Českou republiku typické, jaké jsou symboly české státnosti či jak u nás funguje Program EDIE.

Lucie Kettnerová, Cena vévody z Edinburghu

Útěk do divočiny

Za kameru se během své kariéry postaví každý druhý americký herec. Tahle možnost je v Hollywoodu zkrátka realizovatelnější než kdekoli ve zbytku světa. Zatímco ve většině případů jde o osamělé výstřely, prostě o pokus zjistit jaké je to na druhé straně, je pár jmen, která režírují s železnou pravidelností a v průběhu let na tomhle poli dosáhla jisté bravury. Slavný Robert Redford si už od režie spíše odskakuje k herectví, s podobným plánem se v poslední době svěřuje i Sean Penn, jinak též herec, který v průběhu šestnácti let natočil pět filmů. Pokud by se jeho následující snímky měly podařit stejně jako **Útěk do divočiny**, valná většina fanoušků jeho herectví by mu to jistě časem odpustila.

Útěk do divočiny
Into the Wild

Hrají: Emile Hirsh, Vince Vaughn, Kristen Stewart, Catherine Keener, William Hurt

Režie: Sean Penn
Rok: 2007

CZ premiéra: 24.4.2008
US premiéra: 21.9.2007

Hodnocení: 8/10

Mimo jiné i kvůli tomu, že Penn je přes svou fyzickou absenci na plátně i beztak neustále přítomný. Jen má tvář Emile Hirsche. Jisté podobnosti v fyziognomii, gestech a mimice (ve chvílích soustředění Hirschovi na čele vystoupí úplně stejná vráska, prozrazující zarputilost, jako Pennovi), výběru rolí a hereckém stylu si už recenzenti všimli dávno. Každý z nás má ostatně v živé paměti Pennovy zabejčené hrdiny, kteří pálí mosty, nerozumí si se svým okolím a obrazně i doslova hledají místo, kde by mohli být sami sebou. A hlavně: na sto honů z nich sálá energie, charisma a touha překračovat stanovené hranice. Postava mladistvého snivce a dobrodruha Christophera McCandlesse, který dráhu sportovce, perspektivní kariéru a výhody středostavovského způsobu života vyměnil za dobrodružství, o němž mnozí sní a málokdo jej

uskuteční, je přesně taková. Potud je tedy snadné si domyslet, čím slavný román spisovatele Jona Krakauera, respektive samotná postava skutečného McCandlesse aktivistického herce/režiséra tak zaujali. Filmový McCandless je ve svých radikálních postojích a mazání staré identity opravdu důkladný a zpočátku na plátně působí až jako chodící manifest. Za ty jeho velkohubé proklamace o pravé svobodě a jistou nedůslednost byste mu nejraději dali pár lepanců za ucho. Vždyť co si myslet o člověku, který ničí peníze a zároveň je tak trochu příživník? Vzkypění pocitů nesouhlasu je samozřejmě. Ale na druhé straně je jen dobře takovému provokatérovi občas pootevřít dveře...

Celý film vlastně není ničím jiným než konfrontací různých pohledů na život a z toho plynoucích životních stylů. V případě Christophera jde dokonce o životní směřování dotažené do všech důsledků, které sice zcela jistě nebyly zamýšlené, ale nezbylo mu než se s nimi vyrovnat jako chlap. Co do stavby scénáře však platí: McCandless je na cestě (Jack Kerouac v hrobě spokojeně vrní) a setkává se s novými a novými lidmi. S některými pobude déle a dokonce k nim jakýmsi způsobem přilne, s jinými prohodí sotva pár slov. Jen minimum postav má během celého filmu zásadnější prostor, tím méně aby souvisely s dramatickým obloukem jeho postavy. Situace střídá situaci a divák si nikdy není zcela jistý, zda mají do budoucna nějaký význam a má si zapamatovat každý detail. Zvláště tehdy, když se na plátně objevují i celkem známá jména. Epizodická forma deníkových záznamů ani neustálé překlíkávaní mezi přítomností a minulostí však není Útěku do divočiny na závadu, právě naopak. Lineárně by to asi tak dobře nefungovalo. Podobný přístup nedávno použil Olivier Dahan u Edith Piaf, ale vzhledem k povaze látky nemohl dosáhnout takového efektu.

U Útěku do divočiny, která si do znaku vetkl zakoušení vlastní tělesnosti, osahávání neznámého, porušování zažitých společenských tabu, však zvolená forma mnohem lépe odpovídá rázu vyprávění. Pennův film zejména ve druhé půlce nutí nejen ke konfrontaci a přehodnocování vlastního životního stylu, ale i k aktivnímu spoluprožívání, vytváření vlastních významů, ba téměř fyzické odezvě. Tímto přístupem nás režisér úspěšně připravuje na závěrečný akt ve starém rezivém autobusu, který do divočiny patří stejně málo jako dobrodruh Christopher, a je jedním z nejlépe natočených finále minulého roku.

Je škoda, že první půlka relativně dlouhého filmu není co do tempa, atmosféry a hereckých výkonů tak soudržná a čistá jako ta druhá. Některá setkání proběhnou příliš rychle, jiná byla tak krátká, až se ukazují jako zbytečná, mnohá nikam nevedou (to s na Oscara nominovaným Halem Holbrokem je však vynikající). V první půlce Penn zbytečně často experimentuje s paralelními obrazy, rukopisem přes celé plátno, záběry z rodinného videa, zcizujícími prvky (toho Hirsche mluvícího na kameru Pennovi neodpustím) a až příliš mnoha zpomalenými záběry, kterými dosahuje přesně opačného efektu. Film nevypadá lépe, ale naopak laciněji a místy až jaksi vykalkulovaně. Něco takového Útek do divočiny vůbec nepotřeboval. Aby však nebylo mýlky: Útěku do divočiny se ve svém závěru (který se jak známo počítá a taky vše posvětil) podařilo skvěle ukázat situaci kluka, který si možná ukrojil

KŘESŤANSKÁ REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK PRO ODPOVĚDNÝ DIALOG

téma, časové úvahy, eseje a studie, rozhovor, kultura, poezie, diskuse – polemika

KR 1/2008 VÍTĚZNÝ ÚNOR A VÍTĚZNÝ KRISTUS

TÉMA

Jakub S. Trojan: Šedesáté výročí Února 1948

Karel Floss: Únor 1948 sine ira et studio?

Jan Kozlík: V únoru 1948 zvítězila pravda

Petr Krejčí: Několik poznámek o vítězstvích a prohrách

Karel Hanza: Vítězný únor. Vítězný Kristus

ČASOVÉ ÚVAHY

Jiří Schneider: Král je mrtev, ať žije prezident!

Věra V. Tydlitátová: Občanská společnost kontra totalita

ESEJE A STUDIE

Jan Samohýl: Růst a nést?

Milan Balabán: Stát a církev v souvislostech

ROZHOVOR

Únor 1948 - pohroma či výzva? (Jiří Schneider, Milan Balabán, Ladislav Pokorný, Jakub S. Trojan)

DOKUMENTY

Společné slovo mezi námi a vami (Otvorený list a výzva moslimských náboženských vodcov) (překlad Pavol Bargár)

Pavel Filipi: Promluva na pohřbu prof. Jana Hellera

RECENZE

Ondřej Macek (ed.): Zpytování. Studie a eseje k evangelické identitě (Lukáš Klíma)

Jiřina Šiklová: Dopisy vnučce (Milan Balabán)

Jan Keller: Teorie modernizace (Ladislav Pokorný)

Dále kultura, poezie, diskuse-polemika, pozvánka.

Vydává Oikumené – Akademická YMCA

KR má 56 stran, vychází 6x ročně, 28. dne sudého měsíce. Předplatné na rok činí 250 Kč.

Objednávka předplatného:
predplatne@krestanskarevue.cz.

KŘESŤANSKÁ REVUE
ETF UK Černá 9, p.p. 529
115 55 Praha 1
redakce@krestanskarevue.cz
www.krestanskarevue.cz

příliš velký krajíc, ale zůstal věrný sám sobě. Podstatné je, film si dal za úkol ukázat divočinu v celé její kráse a děsivém majestátu a že se mu to povedlo. Na to prazvláštně „plné“ ticho, které se na konci filmu rozhostí, budete ještě dlouho vzpomínat...

Petr Shushika Siska

SKŘÍTEK KRAJÁNEK V BANÁTU

V lednu 2008 jsme pokračovali návštěvou Banátu v našem projektu skřítek Krajánek. Odjeli jsme do vesničky Eibentál v Rumunsku ke krajanům, kde jsme již v listopadu 2007 započali ve školení žen do textilní tvorby hraček a dekoračních předmětů.

Během naší první návštěvy jsme se snažili eibentálským ženám ukázat, jaké jsou možnosti šití textilních hraček vycházejících z filozofie waldorfských panenek, plněných ovčí vlnou a bylinkami.

V lednu, při naší druhé návštěvě, jsme maminkám z Eibentálu přivezli další elektrický šicí stroj a nové materiály na výrobu, jako je filc, ovčí rouno, jehly, úplety a nitě. Byli jsme rozhodnutí zejména doladit nedostatky při šití, ukázat nové střihy a vyzkoušet je.

Také jsme chtěli začít s výrobou textilních maňásků. Tentokrát se k nám přidaly ještě i jiné maminky, které si chtěly vyzkoušet, jak se takové hračky šijí, a hlavně je zajímala filcovací jehla. Tím, že lektorka od nás přijela z důvodu chřipkové epidemie v lednu jen jedna, měla se co ohánět. Pobyt byl ale moc příjemný, navzdory tomu, že si paní zima s námi hrála jarní hry.

důkaz zimy, aby daly najevo, že si máme vážit bezproblémového příjezdu. I sněženky jsme v mrazivém lednu zahlédli. Ty nám pak byly nádhernou inspirací. Pánové, kteří s námi jeli, se věnovali řezbářské činnosti s místním stolařem Jendou Jágre. S pomocí výtvarníka Vlady Dvořáka, který se věnuje práci se dřevem spoustu let, vymysleli letadla, která Jeník bude vyrábět na prodej.

Stolař Jenda Jágr umí udělat i tradiční kolovraty na předení vlny, jeho výrobky jsme již do Čech dopravili při minulém cestě. Momentálně budou tři kolovraty sloužit dětem v brněnské waldorfské škole.

Místní škole jsme také předali dárky z Čech, Ymca Brno zajistila vybavení do výtvarné dílničky – voskové bločky, lepidla pro ubrouskovou techniku, barvy atd., časopis Tvořivý Amos a pak spoustu nápadů v knížkách a časopisech, které poslala eibentálským dětem. Za všechno moc děkují a byli opravdu rádi, protože o nové nápady je v Rumunsku velká nouze.

V Eibentále se majestátně tyčily u cesty kupy sněhu jako

V Eibentále jsme setvali 5 dnů. Pak jsme měli v plánu ještě navštívit Rovensko a domluvit tam pobyt dětí 9.W z Brna, kteří zde hodlají strávit svou letošní školu v přírodě.

Po cestě na Rovensko jsme se ještě stihli stavit v muzeu v rumunském městě Drobeta, kde jsou vystaveny památky ještě z doby Římanů, kteří nechali vystavět úžasný most přes Dunaj s vysokou pozorovací věží. Poloha muzea je velmi zajímavá, leží přímo u přehrady Železná vrata. Mimo římských památek jsme mohli spatřit folklorní předměty z rumunských vesnic, kroje, vyřezávané truhly, nářadí, obrazy rumunských vladyků. Všem doporučujeme. Poté, co jsme Drobetu opustili jsme se vydali směrem na Rovensko, ještě s malou zastávkou v Baile herculaneum – termálních lázních. Po náročném 5-ti denním šítí od rána do večera jsme si malý relax jistě zasloužili.

Lázně nejsou ale standardní tak, jak je u nás zvykem. Městečko na vás sice dýchne atmosférou zašlé slávy, avšak rozbitá okna koloniálních hotýlků dávají poznat, že se jedná o slávu již dávno minulou. Snad jsou ještě v provozu nové komplexy budov, ale my jsme smočili svá prochladlá těla v kádích určených pro veřejnost na kraji lesíka u řeky Čerňavy. Zážitek byl silný. Kádě sice nebudili přílišnou důvěru svým zašlým betonovým vzhledem, ale voda byla teplá a čistá a minerální. Jistojistě.

Po té jsme směřovali na Rovensko, které je vzdáleno od Eibentálu asi 150 km, ale cesta tam trvá něco kolem 6 hodin. Měli jsme před sebou ještě tak 60 km. A navíc nás čekalo stoupání do výšky 600 m. n. po lesní cestě. Obavy se naplnily. Po cestě začalo pršet a když jsme dojeli na rozcestí pod Rovensko, bylo nám jasné, že se nevyhneme ani sněhu. Po několika desítkách metrů se déšť změnil ve sněhovou vánici a my jeli jako průkopníci ve dvaceti centimetrech nového prašanu jedíni, kteří si troufli zdolat 12 km do kopce do nejzapadlejší české vesničky. V úplném sibiřském tichu jsme dorazili do hor, již nám zbývalo posledních 200 metrů, které naše auto odmítlo vyjet. No nic, museli jsme tlačit.

Odměna však byla náramná, na Rovensku sice již byla tma, ale pocit zdolání těžké cesty a nádherná ladovská hospůdka nám vynahradili veškeré újmy.

Po přespání jsme za slunečného dne nafotili ještě spoustu fotek, pohovořili s místními a navštívili školu. Večer jsme vydali nazpátek domů, do Brna.

Opět vzpomínáme a těšíme se na květen, kdy do Banátu zas vyrazíme.

Budeme pokračovat v lektorování, některé typy panenek jsme ještě nezačali šít a také vylepšovat již započaté věci.

Lucie Jakubů, YMCA Brno

FOTO: STANISLAV JAKUBŮ

Poznámka redakce:

Zmínka o waldorsfém školství v tomto příspěvku nás přivedla na myšlenku věnovat se v některém z dalších čísel Proteinu různým duchovním proudům, se kterými se dnes setkáváme, a které mohou určitým způsobem vytvářet obraz YMCA před veřejností.

SeZam

**Setkání zaměstnanců YMCA proběhne
v termínu 7. - 9. dubna 2008.**

**Rezervujte si prosím už teď tento termín
ve svých diářích!**

Bližší informace k vám včas dorazí.

TÉMY

REKLAMA

**Poradenská společnost
PRIMASKA AUDIT, a. s.**

*nabízí účetní, daňové a ekonomické poradenství
zejména pro nepodnikatelské subjekty
v uvedených pobočkách:*

- Ústí nad Labem
- Praha
- Ostrava
- České Budějovice
- Pardubice

Tel.: 475 200 689, 602 402 140, p. Adam.

w w w . p r i m a s k a . c z

VEŘEJNÁ SBÍRKA

Křesťanského sdružení mladých lidí YMCA v Ústí nad Labem

pro obnovu klášterní zahrady

v areálu Dominikánského kláštera

První informace o existenci církevní stavby na místě dnešního kostela sv. Vojtěcha je možné doložit již roku 1186, kdy český kníže Bedřich provdal v Ústí nad Labem svou dceru za syna míšeňského markraběte Oty. Tato církevní stavba měla v polovině 13. stol. podobu hradu s kostelem, tzv. hradíště.

Dále měl velmi pohnutou historii, během ní byl zničen rušením městských hradeb a několikrát přestavěn. Po roce 1989 byl Dominikánský klášter a kostel sv. Vojtěcha v restituci navrácen Řádu bratří kazatelů – dominikánům, který objekt spravoval až do března roku 2004. V roce 1990 došlo k opravě střešní krytiny a ke generální úpravě fasády kostela a kláštera. Také zahrada byla upravena a osázena ovocnými stromy. V roce 1996 odešel z prostor kláštera Národní památkový ústav, za jehož působení byl tento objekt výrazně opraven.

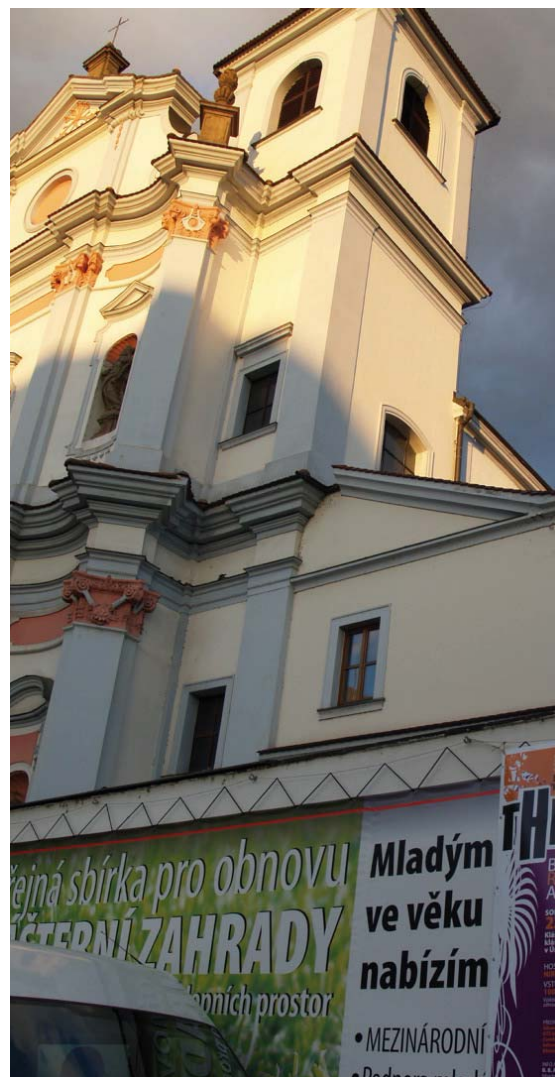
V roce 1999 začala v klášteře působit ústecká pobočka Křesťanského sdružení mladých lidí YMCA. A v roce 2002 začala prostory oživovat a zpřístupňovat veřejnosti. Na jaře 2003 otevřela 1. nízkoprahový klub pro mládež. Mateřské centrum POHÁDKA otevírá v dubnu 2004 v prostorách bývalé zákriště kostela sv. Vojtěcha. V současné době celý objekt spravuje YMCA v Ústí nad Labem (občanské sdružení) a pokračuje v naplňování svého programu: „Oživení areálu Dominikánského kláštera v Ústí nad Labem“.

V červnu 2007 YMCA spolu s legendární skupinou The Boom pořádaly Benefiční letní koncert v klášterní zahradě jako součást kampaně pro obnovu a zpřístupnění této kulturní památky. Ústečané se tak mohli přímo zapojit a kampaň podpořit buďto přímo zakoupením vstupenky na benefiči, nebo zasláním finančního příspěvku na konto Veřejné sbírky (č. úč.: 1111 095/2400). YMCA veřejnou sbírku pořádá již pátým rokem pro získání finančních prostředků na obnovu a zpřístupnění klášterní zahrady návštěvníké veřejnosti. Bližší info naleznete na: www.usti.ymca.cz

Pablo

aneb Co ulpělo v redakčním komíně

A co najdete v příštím čísle?

1. To, čím do něj přispějete :-)
 2. To, co pro vás připraví ostatní...
- Tématem příštího Proteinu bude:

Duchovní základy YMCA

YMCA je od svého založení křesťanskou organizací. Stejně dlouho však přináší velmi otevřený prostor a komunikuje napříč různými duchovními tradicemi. Jaká je v tomto smyslu dnešní YMCA? U nás i ve světě?

Nezapomeňte ale také na zprávy a (kvalitní) fotografie ze svých akcí.

Uzávěrka je 20. 5. 2008!

Pište na mail redakce: protein@ymca.cz

Moravské pracovní setkání

(nejen pro Moraváky)

Vážení přátelé,

dovolujeme si vás pozvat na 3. ročník Moravského pracovního setkání (Moravské prase).

Kdy: 13. – 15. 6. 2008

Kde: na táborové základně YMCA ve Veverské Bítýšce

Program:

Pátek:

příjezd možný od 15.00
ubytování, sportovní aktivity, táborák
k večeři chleba se sádlem nebo vlastní zdroje

Sobota:

Průběžný program: pečení prasete
10.00 sport - sekání dřeva a jiné
12.00 oběd
14.00 YMCA a ti druzí – přednáší Jan Šimsa a Jiří Cyrus Klimeš
16.00 diskuse
17.00 Lidské zdroje v NNO - využijme EU !!!!!
možnosti OP Lidské zdroje a zaměstnanost, OP Vzdělání pro konkurenceschopnost
18.00 volný program – vyhodnocení průběžného programu

Neděle:

9.30 společná bohoslužba
odjezd možný do 15.00

Souběžně se sobotním programem je možné se věnovat sportu (volejbal, kanoistika, nohejbal). Setkání je určeno všem, kdo chtějí přijet, bez ohledu na věk, stav, pohlaví, státní příslušnost, uvítáme i jejich rodinné příslušníky.

Ubytování je v chatkách, kdo může, spacák s sebou, ale je možné půjčit si i peřiny a deky. Voda k mytí teplá, kuchyň bude dobrá a hojně zásobená, sportovní vybavení k dispozici – a to vše je zcela bez poplatku, platíte si sami pouze cestu.

Prosíme o brzké nahlášení počtu účastníků, nejpozději do 31. 5. 2008.

Moc se na Vás těšíme, rádi Vás uvidíme.

**Kontakt : Helena Najbrtová, YMCA Brno
Tel.: +420 541 215 533, e-mail: brno@ymca.cz**